

Erilaisuutta, elämäntapoja ja rikkautta

KultTour -tapahtuman tunnettavuus ja nuorten ajatuksia kulttuurista

Ammattikorkeakoulututkinnon opinnäytetyö

Visamäki, sosiaalian koulutus

Syksy, 2017

Eveliina Toivonen

Sosiaalialan koulutus
Visamäki

Tekijä	Eveliina Toivonen	Vuosi 2017
Työn nimi	Erilaisuutta, elämäntapoja ja rikkautta – KultTour - tapahtuman tunnettavuus ja nuorten ajatuksia kulttuurista	
Työn ohjaaja	Jana Vyborna-Turunen	

TIIVISTELMÄ

Opinnäytetyön tilaaja oli Tampereen kaupungin nuorisopalvelut. Työn tarkoituksena oli selvittää, millainen näkyvyys KultTour -tapahtumalla on, sekä löytää keinoja edistää KultTourin tunnettavuutta. Lisäksi työssä selvitettiin nuorten kiinnostusta tapahtumaa kohtaan. Opinnäytetyö tarkasteli myös nuorten käsityksiä kulttuurista ja nykypäivän nuorisokulttuurin kiinnostuksen kohteita. KultTour on vuosittain järjestettävä nuorten kulttuuritapahtuma, joka toteutetaan Pirkanmaalla.

Opinnäytetyön tietoperustassa käsiteltiin tapahtumaprosessia sekä nuorten osallisuutta, toimijuutta ja syrjäytymistä sekä määriteltiin kulttuuri käsitteenä ja nuorisotyön tehtäviä nuorten kasvatuksen ja kehityksen tukemisessa. Lisäksi avattiin sosiaalipedagogiikan käsitettä ja sosio-kulttuurista innostamista. KultTour on suunnattu ensisijaisesti 13–17-vuotiaille nuorille, joten tutkimuksen kohderyhmä oli sama. Tutkimus toteutettiin monimenetelmällisesti. Tutkimusaineisto kerättiin haastattelun avulla ja analysoitiin kategorioita hyödyntäen.

Tutkimustulosten perusteella KultTour ei ole tällä hetkellä erityisen tunnettu tapahtuma sen kohderyhmän keskuudessa ja sen markkinointia tulisi kehittää. Nuorilla olisi kuitenkin kiinnostusta osallistua tällaiseen tapahtumaan. Tutkimuksen tuloksista kävi ilmi, että nuorten käsityksissä kulttuurista korostuvat musiikki, ruokakulttuuri ja eri väestöjen kulttuurit. Tulokset osoittivat myös, että KultTourin tunnettavuutta voidaan lisätä tapahtuman nimen vahvistamisella ja tehostamalla sosiaalisen median käyttöä markkinoinnissa.

Avainsanat Kulttuuri, tapahtuma, sosiaalipedagogiikka, nuorisotyö, nuorten osallisuus

Sivut 57 sivua, joista liitteitä 3 sivua

Bachelor of social services
Visamäki

Author	Eveliina Toivonen	Year 2017
Subject	Diversity, lifestyles and richness – Awareness of the KultTour event and young people's thoughts about culture	
Supervisors	Jana Vyborna-Turunen	

ABSTRACT

This Bachelor's thesis was commissioned by the Youth Work of Tampere. The purpose of the thesis was to find out how visible the KultTour event is and to discover ways to increase people's awareness of the KultTour event. In addition, the thesis examined young people's interest towards this particular event. The thesis also studied young people's views about culture and the objects of interest of today's youth culture. KultTour is an annual cultural event for young people and it is organized in Pirkanmaa.

The theoretical framework of this thesis considers the process of an event, young people's participation, agency and social exclusion. It also describes the concept of culture and the role of youth work in supporting the education and development of young people. The thesis also defines the concept of social pedagogy and sociocultural animation. KultTour is primarily targeted at young people aged 13 to 17, thus the target group of the thesis is the same. The study was a multimethod study. The research material was collected through interviews and analyzed by categorizing.

Based on the results of the study, KultTour is currently not a well-known event among its target audience and its marketing should be improved. Young people do have an interest in attending events like this. The results of the study showed that in the young people's perceptions of culture, music, food culture and cultures of different populations are emphasized. The results also showed that KultTour can gain recognition by strengthening the event name and enhancing the use of social media in marketing.

Keywords Culture, event, social pedagogy, youth work, participation of young people

Pages 57 pages including appendices 3 pages

SISÄLLYS

1	JOHDANTO.....	1
2	OPINNÄYTETYÖN TEOREETTINEN VIITEKEHYS.....	2
2.1	Tapahtuman järjestäminen.....	3
2.1.1	Tapahtumaprosessi.....	3
2.1.2	Kohti onnistunutta tapahtumaa.....	5
2.1.3	Markkinointi.....	6
2.2	Nuorten osallisuus, toimijuus ja syrjäytyminen.....	7
2.2.1	Lasten ja nuorten toimijuus.....	8
2.2.1	Syrjäytyminen ja yksinäisyys käsitteenä.....	9
2.2.1	Osallistuminen ja osallisuus.....	11
2.3	Kulttuuri ja nuorisokulttuuri.....	12
2.1	Sosiaalipedagogiikka ja sosiokulttuurinen innostaminen.....	14
2.2	Nuorisotyön tehtävät ja osallistava merkitys.....	17
3	AIKAISEMMAT TUTKIMUKSET.....	19
4	TUTKIMUKSEN TEHTÄVÄT JA TUTKIMUSKYSYMYKSET.....	21
5	TUTKIMUKSEN TOTEUTUS.....	22
5.1	Monimenetelmällinen tutkimus.....	22
5.1.1	Määrällinen tutkimus.....	23
5.1.2	Laadullinen tutkimus.....	24
5.2	Tutkimuksen kohderyhmä.....	24
5.3	Tutkimusaineiston keruu ja haastattelutilanteet.....	25
5.4	Aineiston analyysimenetelmä.....	28
5.5	Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys.....	29
6	TUTKIMUKSEN TULOKSET.....	31
6.1	Määrällisen tutkimusosuuden tulokset.....	31
6.2	Laadullisen tutkimusosuuden tulokset.....	37
6.2.1	Nuorten käsitys kulttuurista.....	37
6.2.2	Nuorten toiveita kulttuuritapahtuman sisällöstä.....	40
7	JOHTOPÄÄTÖKSET.....	43
8	POHDINTA.....	45
	LÄHTEET.....	49

Liitteet

Liite 1 Haastattelupohjana toiminut e-lomake

1 JOHDANTO

Nuorten syrjäytyminen on yhteiskunnassamme huolestuttavasti lisääntyvä ilmiö. Syrjäytymisen syitä koetaan olevan esimerkiksi ystävien puuttuminen, väärä seura sekä ulkopuolisuus työ- tai opiskeluelämästä. Syrjäytymisen ehkäisyn kannalta on erityisen tärkeää löytää keinoja, joiden avulla nuoria voidaan aktivoida ja sitä kautta myös vahvistaa heidän osallisuutta omassa elämässään. Vaikean syrjäytymiskiirteen katkaiseminen edellyttää kohdennettuja ja usein kustannuksiltaan merkittäviä erityistoimia. Onkin tärkeää panostaa ennaltaehkäisyyn. Tarvitaan oikeanlaisia foorumeita, toimivia menetelmiä ja keinoja tavoittaa nuoret.

Kulttuuri on merkittävä elämänlaatuun vaikuttava tekijä. Kulttuurisella toiminnalla voidaan edistää ihmisten hyvinvointia ja yhteisöllisyyden tunnetta. Kokemus osallisuudesta ja yhdessä tekemisestä vahvistavat itsetuntoa ja tunnetta oman elämän hallinnasta. Nuorisokulttuurista puhuttaessa on oleellista tiedostaa, että nuorten elämismailma muuttuu ajassa hyvinkin nopeasti. Tämä asettaa haasteen kaikille nuorten parissa toimiville.

Sosiaalisten ongelmien ennaltaehkäisyssä ja ratkaisemisessa on suuri merkitys sosiaalisella kasvatuksella. Hyvänä pohjana sosiaaliselle kasvatukselle toimii sosiaalipedagogiikka, jota voidaan soveltaa kaikenlaisessa ihmisten kanssa tehtävässä työssä. Sosiaalisen kasvatuksen toiminta liitetään vahvasti syrjäytymiseen ja sosiaaliseen sopeutumattomuuteen. Ongelmatilanteessa olevia ihmisiä voidaan sosiaalipedagogiikan avulla auttaa löytämään ratkaisuja vaikeisiin tilanteisiin ja tällä tavoin tukea heidän valmiuksiaan hallita omaa elämäänsä.

Sosiokulttuurinen innostaminen on yksi menetelmä työskenneltäessä ryhmien ja yhteisöjen parissa. Sosiokulttuuriseen innostamiseen sisältyvä sosiaalinen ulottuvuus sisältää ajatuksen ihmisten johdattamisesta yhteen. Toiminnan tavoitteena on laadullisesti muuttaa yhteisöä. Osallistumisen avulla ihmisiä autetaan integroitumaan yhteisöön ja yhteiskuntaan. Menetelmä sisältää myös kulttuurisen ulottuvuuden, jonka keskiössä on ihmisen luovuuden ja ilmaisun kehittämisen tukeminen. Sosiokulttuurisen innostamisen keskeiset periaatteet ovat hyvin sovellettavissa nuorisoon parissa tehtävään työhön.

Idea opinnäytetyöhön sai alkunsa, kun Ylöjärven nuorisopalvelujen koordinaattori ehdotti, että tekisin opinnäytetyöni kulttuuriseen nuorisotyöhön. Oman monivuotisen nuorisovaltuustotyöskentelyni sekä opintoihini liittyvän nuorisotyön harjoittelujakson perusteella näkisin,

että nuorille on kyllä tarjolla hyvinkin monipuolista kulttuuritoimintaa, mutta jostain syystä nuorison osallistuminen tähän toimintaan ei ole niin aktiivista kuin voisi olettaa ja toivoa.

Opinnäytetyöprosessi käynnistyi, kun otin yhteyttä seudullisen nuorisotyön koordinaattori Elina Peippoona, joka ryhtyi ideoimaan opinnäytetyölleni mahdollisia aiheita kollegojensa kanssa. Alusta asti oli selvää, että opinnäytetyöni luultavasti liittyisi Pirkanmaan nuorten kulttuuriviikkoihin eli KultTour -tapahtumaan. KultTour on tänä vuonna yhdennentoista kerran järjestettävä nuorten kulttuuritapahtuma. Sen ensisijainen kohderyhmä on 13–17-vuotiaat nuoret. Tapahtuma kestää koko marraskuun ja tekemistä löytyy eri viikonpäivinä ja kellon-aikoina. KultTour sisältää erilaista toimintaa monien kuntien sisällä.

Tänä vuonna KultTouriin osallistui kaksitoista kuntaa: Tampere, Ylöjärvi, Nokia, Valkeakoski, Pirkkala, Kangasala, Vesilahti, Akaa, Sastamala, Urjala, Juupajoki ja Virrat. KultTour tarjosi tänä vuonna nuorille ruokakulttuuria, musiikkia, elämyksiä, liikkumista, taidetta, tapahtumia, teatteria ja paljon muuta. Mukana tapahtuman järjestämisessä voi olla mikä tahansa taho. Tällä kertaa KultTourissa mukana oli eri kuntien ja kaupunkien nuorisopalveluiden lisäksi esimerkiksi kirjastoja ja museoita.

Opinnäytetyön tarkoituksena on löytää KultTourille toimivampia markkinointikeinoja sen tunnettavuuden lisäämiseksi. Tutkimustehtävänä on selvittää ensisijaisesti 13–17-vuotiailta nuorilta, miten he kokevat kulttuurin ja millainen kulttuuri heitä erityisesti kiinnostaa sekä kartoittaa nuorten halukkuutta osallistua itse tämänkaltaisen toiminnan suunnitteluun ja järjestämiseen.

Tutkimusvastauksia tarkastellaan kategorianalyysin avulla. Kategorianalyysillä auttaa tunnistamaan kulttuurisia merkityksiä ja tulkitsemaan ihmisten moraalisia jäsennyksiä (Välimaa 2010, 29). Tiivistetty aineisto esitetään tutkimuskysymysten mukaan nimettyinä kategorioita. Saatuja tuloksia analysoidaan suhteessa tutkimustehtävään. Tutkimuksen avulla tavoiteltava hyöty liittyy nuorisolle suunnattavan kulttuuritoiminnan kehittämiseen ja markkinointiin.

2 OPINNÄYTETYÖN TOOREETTINEN VIITEKEHYS

Opinnäytetyön tooreettisen viitekehysten tarkoituksena on auttaa lukijaa ymmärtämään ja arvioimaan tehtyä tutkimusta ja siihen liittyviä valintoja. Sen avulla tuodaan esiin tutkimukseen liittyviä keskeisiä käsitteitä, teorioita ja malleja. Tooreettinen viitekehys toimii perustelu-

na opinnäytetyön rajauksille ja näkökulmille. (Jyväskylän ammattikorkeakoulu n.d.)

Teoreettisen viitekehyksen tehtävänä on synnyttää uusia ideoita ja järjestää ajatuksia. Teorian avulla voidaan tuoda esille tutkittavan ongelman kompleksisuuden ja selkeyttää sellaisten ongelmien yhteenkuuluvuutta, jotka ainakin näennäisesti vaikuttavat erillisiltä. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 142.)

Opinnäytetyöni teoreettisessa viitekehysessä avaan niitä aihepiirejä, jotka mielestäni olivat tärkeimpiä tutkimuksen kannalta. Koska tutkimukseni liittyy keskeisesti nuorisotyöhön, kulttuuriin, tapahtumaan ja nuorten osallisuuteen, tarkastelen erityisesti näitä tässä luvussa. Määrittelen myös sosiaalipedagogiikkaa sekä sosiokulttuurista innostamista tukeakseni teoreettisen viitekehyksen kokonaisuutta.

2.1 Tapahtuman järjestäminen

Tapahtumat tuovat ihmisiä yhteen. Niiden avulla joukko ihmisiä saadaan kokoontumaan valittuna aikana sovittuun paikkaan. Tapahtumat voivat olla pieniä tai suuria, yksityisiä tai julkisia. Tapahtumalla voidaan tarkoittaa markkinoita, messuja tai vaikkapa konsertteja. Erilaisia tapahtumia järjestetään, jotta niiden avulla saataisiin jotakin saavutettua. Tapahtumat ovat vuorovaikutteisia tilanteita, jotka luovat kontakteja ja vahvistavat järjestäjiensä imagoa sekä organisaation sisäistä identiteettiä. (Korhonen, Korkalainen, Pienimäki & Rintala 2015, 7–9.)

Tapahtumaa ei välttämättä kannata järjestää vain perinteen vuoksi. Tapahtumalla on oltava jokin konkreettinen tavoite. Tavoitteena voi olla vaikka varojen keruu, hauskan pitäminen tai julkisuuden hankkiminen tapahtuman järjestäjälle taholle tai jollekin sen tärkeänä pitämälle asialle. Suunnitteluvaiheessa on tärkeää huomioida myös se, millaisen muutoksen haluaa sillä saavutettavan. Tapahtuman sisältöä suunniteltaessa täytyy ottaa huomioon se, että se tulee kokonaisuudessaan mahdollistamaan muutoksen kokemuksen. (Vallo & Häyrynen 2016; 132, 135–136.)

2.1.1 Tapahtumaprosessi

Tapahtumaprosessissa on kolme vaihetta – suunnittelu, toteutus ja jälkimarkkinointi. Suunnitteluvaihe on kestoiltaan näistä kolmesta pisin. Se pitää sisällään muun muassa projektin käynnistymisen, ideoinnin, organisoinnin ja resursoinnin. Tapahtuman toteutus sisältää itse tapahtuman, sen rakennusvaiheen sekä purun. Jälkimarkkinointiin

puolestaan kuuluvat esimerkiksi palautteen kerääminen, yhteenveto ja kiitokset. (Vallo & Häyrinen 2016, 189.)

Jokainen on varmasti joskus törmännyt sanontaan ”Hyvin suunniteltu on puoliksi tehty.” Tämä sanonta pitää paikkansa myös tapahtumaa järjestettäessä. Kuten suunnittelu yleensäkin, tapahtuman suunnittelu tulee aloittaa ajoissa. Suunnitteluun on hyvä ottaa heti mukaan kaikki sellaiset henkilöt tai tahot, joiden panosta tarvitaan itse tapahtumassa. Tämä auttaa tapahtuman järjestäjiä ja mahdollisia yhteistyökumppaneita sitoutumaan paremmin tapahtuman tavoitteisiin ja toteutukseen. Mikäli mahdollista, suunnitteluun kannattaa ottaa mukaan myös tapahtuman kohderyhmää edustavia henkilöitä. He voivat auttaa tekemään tapahtumasta sen kohderyhmälle aidosti puhuttelevan ja mielenkiintoa herättävän. (Vallo ja Häyrinen 2016, 191–192.)

Suunnitteluvaiheessa on hankittava tapahtuman järjestämistä varten tarvittavat luvat. Lupien määrä voi vaihdella järjestettävän tapahtuman koon tai luonteen mukaan. Suurin osa tapahtumista vaatii vähintään tapahtumapaikan haltijan luvan ja poliisille tehtävän kirjallisen ilmoituksen yleisötilaisuudesta. Tapahtuman järjestäjät ovat vastuussa lupien hakemisesta sekä ilmoitusten tekemisestä. Poliisilla on oikeus keskeyttää tapahtuma, mikäli sen luvat ja ilmoitukset ovat jääneet tekemättä. (Visit Tampere n.d.)

Ilmoitus yleisötilaisuuden järjestämisestä kannattaa tehdä vähintään kuukautta ennen itse tapahtumaa, vaikka lain mukaan ilmoitus täytyy tehdä viittä päivää aikaisemmin. Yleisötilaisuusilmoitukseen liitetään mukaan myös turvallisuussuunnitelma. Mikäli samoihin aikoihin järjestetään useampia tapahtumia, luvan saaminen voi kestää pidempään. Turvallisuussuunnitelmaan sisältyy usein pelastussuunnitelma. Jätehuoltosuunnitelma vaaditaan etenkin suurilta tapahtumilta, joissa on tarjolla ruokaa tai juomaa. Lisäksi tapahtuman luonteesta riippuen tarvittavia lupia tai ilmoituksia voivat olla muun muassa musiikinkäyttölupa, meluilmoitus, tilapäinen anniskelulupa, maankäyttölupa, katu- lupa tai laserlaitteiden käyttölupa. (Visit Tampere n.d.)

Kuluttajaturvallisuuslaissa säädetään, että tapahtuman järjestäjän on laadittava turvallisuusasiakirja. Turvallisuusasiakirjassa kerrotaan tapahtuman mahdollisista vaaroista ja riskien hallitsemisesta. Jos tapahtumaa varten on jo laadittu pelastussuunnitelma, erillistä turvallisuusasiakirjaa ei kuitenkaan tarvitse tehdä. (Kuluttajaturvallisuuslaki 920/2011 § 7.)

Tapahtuman toteutusvaihe on nimensä mukaisesti se hetki, kun tapahtuma toteutuu. Se alkaa rakennusvaiheella, jolloin hoidetaan kulliset ja rekvisiitta tapahtumaa varten. Ennen itse tapahtuman alkamista on hyvä tarkistaa, että mahdollisesti tarvittava tekniikka, kuten

valot ja äänentoisto toimivat. Tapahtuman aloituksen on suositeltavaa olla mahdollisimman vahva. Lisäksi tapahtuman lopetuksen tulee olla selkeä. Aloituksen ja lopetuksen välillä kaiken muun on pysyttävä hyvin mukana etukäteen suunnitellun aikataulun kanssa. (Vallo & Häyrinen 2016, 198–201.)

Tapahtumaprosessin kolmas ja viimeinen vaihe on jälkimarkkinointivaihe. Kaikkein yksinkertaisimmillaan se voi olla vaikka palautteen keräämistä tapahtuman osallistujilta, järjestäjiltä tai molemmilta. Palautetta tulisi kerätä jokaisen tapahtuman jälkeen, sillä sitä voidaan hyödyntää seuraavaa tapahtumaa järjestettäessä. Kerätty palaute analysoidaan ja siitä tehdään yhteenveto. Jälkimarkkinointiin kuuluvat myös kiitokset mahdollisille esiintyjille, puhujille sekä tietenkin kaikille muille tapahtuman suunnittelussa ja toteutuksessa mukana olleille henkilöille. Jälkimarkkinointi voi myös sisältää esimerkiksi pienen lahjan tai muiston antamisen osallistujille. (Vallo & Häyrinen 2016, 220–221.)

Kuten edellisessä kappaleessa mainitsin, palautteen kerääminen on asia, joka tulisi tehdä jokaisen tapahtuman jälkeen. Palautteen avulla saadaan tietää, miten osallistujat kokivat tapahtuman ja ovatko suunnitteluvaiheessa asetetut tavoitteet toteutuneet. Palautetta voidaan kerätä eri menetelmin. Tapahtumalle voidaan luoda kirjallinen tai sähköinen palautelomake. Palautteen kysyminen onnistuu myös puhelimitse, sähköpostitse tai internetissä. Osallistujia voidaan motivoida vastaamaan palautelomakkeeseen arpomalla yllätyspalkintoja vastanneiden kesken. Palautetta kannattaa kerätä mahdollisimman pian tapahtuman jälkeen, jotta se olisi vielä hyvin muistissa ja vastaaminen olisi helpompaa. Palautetta suositellaan kerättävän myös tapahtuman järjestäjiltä, sillä on tärkeää tietää, miten he kokivat koko prosessin sujumisen ja yhteistyön toimivuuden. (Vallo & Häyrinen 2016, 224–227.)

2.1.2 Kohti onnistunutta tapahtumaa

Onnistuneen tapahtuman tunnelma on ainutlaatuinen. Onnistunut tapahtuma saa sekä järjestäjissä että osallistujissa aikaan hienoja tunteita. Jotta tapahtuma voisi olla onnistunut, on vastattava kolmeen kysymykseen, joiden avulla päästään etenemään kohti suunnitteluvaihetta. Miksi tapahtuma halutaan järjestää? Kenelle tapahtuma järjestetään? Mitä järjestetään? Kun näihin kysymyksiin on löydetty vastaus, suunnitteluvaihe voi alkaa. (Vallo & Häyrinen 2016, 121.)

Tapahtuman järjestävän tahon on mietittävä hyvin tarkkaan, mitä se haluaa tapahtuman saavuttavan tai viestivän. Ennen varsinaista tapahtumaprosessia on pohdittava tapahtuman järjestämisen syytä ja tavoitteita. Tämän jälkeen voidaan alkaa valitsemaan tapahtumalle

kohderyhmää. Kohderyhmää valittaessa tulee miettiä, kuinka hyvin tuntee kyseisin kohderyhmän ja heidän kiinnostuksen kohteensa. Lisäksi on pohdittava, miten kohderyhmän voi tavoittaa. (Vallo & Häyrinen 2016, 121–122.)

Oikeannäköisen, tapahtuman kohderyhmää puhuttelevan tapahtuman järjestäminen onnistuu vain, jos kohderyhmä tunnetaan tarpeeksi hyvin. On hyvin tärkeää muistaa, että tapahtumaa ei järjestetä itselle. Kohderyhmän mieltymyksiä tulee pohtia tarkkaan, mutta on muistettava, että kaikkia ei voi miellyttää. Jokin asia voi sopia yhdelle, mutta toiselle ei. (Vallo & Häyrinen 2016, 145–148.)

Kun tapahtuman järjestämiselle on löydetty syy ja sen kohderyhmä on selvitetty, voidaan ruveta kartoittamaan tapahtuman perusideaa tarkemmin. Perusideaan sisältyvät esimerkiksi tapahtuman ajankohdan sekä tapahtumapaikan valitsemisen. Tapahtuman ideaa kannattaa miettiä rauhassa, sillä hyvän idean syntyminen voi ottaa aikaa. Mitä useampia henkilöitä ideoinnissa on mukana, sitä monipuolisempia näkökulmia tapahtumalle saadaan. (Vallo & Häyrinen 2016, 122–123.)

Watt (1998) pitää tapahtumapaikan valintaa olennaisena asiana tapahtuman menestyksekkään onnistumisen kannalta. Lopullisen tapahtumapaikan on oltava hyvien kulkuyhteyksien päässä ja mielellään jossakin tunnetussa ja helposti löydettävässä paikassa. Paikan on hyvä olla sellainen, että se sopii järjestettävän tapahtuman luonteeseen. Myös tapahtumapaikan kokoa on hyvä pohtia tarkkaan. Huono paikavalinta voi muuten onnistuneen tapahtuman kohdalla johtaa siihen, että osallistujat eivät halua uudestaan osallistua kyseiseen tapahtumaan. (Korhonen 2011, 15.)

Iiskola-Kesosen (2004) mukaan suomalaisille tapahtumille ei ole epätavallista päätyä liiallisen optimistisuuden seurauksena talousvaikeuksiin. Tapahtuman budjetointi sekä talouden suunnittelu ja seuranta ovat siis tapahtuman onnistumisenkin kannalta tärkeitä asioita, joita tulisi seurata tarkasti koko tapahtumaprosessin ajan. Realistisuus on pidettävä mielessä. (Korhonen 2011, 13.)

Onnistuneen tapahtuman pohjalla on siis monia pieniä yksityiskohtia. Jokaisen tällaisen yksityiskohdan on asetuttava kohdalleen, jotta kaikki voisi sujua ongelmitta ja suunnitelman mukaisesti. Saumattomalla yhteistyöllä tapahtuman järjestäjien kesken on suuri vaikutus siihen, että muutkin asiat onnistuvat. (Vallo & Häyrinen 2016, 203.)

2.1.3 Markkinointi

Mitä tahansa tapahtumaa järjestäessä yksi avain tapahtuman onnistumiseen on hyvä markkinointi. Markkinoinnilla on useita vahvuuksia.

Sen avulla saadaan vuorovaikutteisuutta tapahtuman järjestäjän sekä osallistujan välille. Selkeä markkinointi auttaa hahmottamaan rajat tapahtuman sisällölle ja tarjoaa mahdollisuuden asettaa tapahtumalle tavoitteen. Hyvä markkinointi tarjoaa mahdollisuuden tuoda tapahtuman järjestäjää esiin myönteisellä tavalla. (Vallo & Häyrinen 2016, 23–24.)

Nyky maailmassa tapahtuman markkinointi ei onnistu enää pelkällä kutsukirjeellä. On tärkeää levittää tietoisuutta tulevasta tapahtumasta – tämä onnistuu markkinointiviestinnän avulla. Markkinointiviestintä sisältää sosiaalisessa mediassa markkinoinnin, mediemarkkinoinnin, suoramarkkinoinnin sekä sisäisen markkinoinnin. (Vallo & Häyrinen 2016, 69–70.)

Sisäinen markkinointi tapahtuu tapahtuman järjestäjien välillä. Se on olennaista tapahtuman järjestämisen kannalta, sillä sen avulla varmistetaan, että jokainen mukana oleva henkilö tietää tapahtumasta kaiken tarvittavan. Sisäistä markkinointia voidaan toteuttaa esimerkiksi intranetin kautta. Yleisin suoramarkkinointikeino on sähköpostiin lähetettävät kirjeet. Sosiaalinen media on nykyään suosittu keino mainostaa tapahtumia ja sen onkin hyvä olla osana markkinointiviestintää. Kohderyhmästä riippuen, markkinointi sosiaalisessa mediassa voi olla hyvin suurta ja näkyvää tai sitten huomattavasti niukempaa. Sosiaalista mediaa on hyvä hyödyntää paljon etenkin nuorille suunnattujen tapahtumien markkinoinnissa. Sosiaalisen median lisäksi myös muunlainen mediemarkkinointi on suositeltavaa. Tähän kuuluvat muun muassa radio- tai televisiomainonta sekä mainokset lehdissä. (Vallo & Häyrinen 2016, 70–71.)

Erikoismedioiden avulla markkinointi on myös hyvä keino levittää tietoa tapahtumasta. Erikoismedioiksi lasketaan kaikki epätavalliset mediat, joiden avulla markkinointia voidaan toteuttaa ilman varsinaista perinteiden mukaista mainontaa. Puskaradio on luultavasti yksi yleisimmistä erikoismedioista. Lisäksi sissimarkkinointi, jossa tarkoituksena on levittää tietoa ehkä jopa hieman radikaalisti esimerkiksi kampanjoiden avulla ostoskeskuksissa tai sosiaalisessa mediassa. Erikoismediat saavat usein ihmisten mielenkiinnon heräämään, sillä niistä saatu tieto voi tuntua henkilökohtaisemmalta ja salaperäisemmältä kuin perinteisestä markkinoinnista saatu tieto. (Tapahtumatoimisto 2013.)

2.2 Nuorten osallisuus, toimijuus ja syrjäytyminen

Tässä alaluvussa käsittelen lasten ja etenkin nuorten toimijuutta, osallisuutta sekä syrjäytymistä ja sen tuomia haittoja, joista keskityn erityisesti yksinäisyyden tunteeseen. Haluan korostaa toimijuuden, osal-

listumisen ja osallisuuden merkitystä syrjäytymisen ehkäisijänä ja korjaajana sekä hyvinvoinnin edistäjänä.

Nuorten osallisuuden ja toimijuuden tukeminen vahvistaa nuoria yhteiskunnan aktiivisina toimijoina. Lisäksi se kasvattaa nuorten itsetuntoa, synnyttää pystyvyyden tunnetta ja auttaa sosiaalisia taitoja kehittymään. Näiden ominaisuuksien heikkous tai puuttuminen nuorena luo syrjäytymisriskin ja siksi onkin erityisen tärkeää huolehtia, että nuoria autetaan niiden vahvistamisessa.

2.2.1 Lasten ja nuorten toimijuus

Jokainen lapsi ja nuori on ennen kaikkea toimija. Toiminnan avulla lapsi tai nuori integroi omaa olemassaoloaan joka pitää sisällään tavoitteet, ajattelun ja tahdon. Sen avulla voidaan myös tuoda esiin omaa tilannetta sekä rakentaa omaa itseä ja harjoittaa vapautta valintojen kautta. Toimintaan sisältyy toimijan kehittymistä tavoitteleva eettinen ulottuvuus. (Kurki 2010, 203.)

Lasten omaehtoinen toimijuus on ollut pinnalla viime vuosina. Lapset ja nuoret toimivat omissa yhteisöissään aktiivisina toimijoina, kuten aikuiset toimivat omissaan. Syrjäytymistä voidaan ehkäistä tunnistamalla lasten ja nuorten toimintatapoja ja rooleja heidän omissa yhteisöissään. Toimijuus luo osallisuuden kokemuksia ja tuo yksittäisiä ihmisiä yhteen. Arkisen huolenpidon politiikkaan kuuluu näiden yhteisöjen ylläpitäminen. Lapset ja nuoret tarvitsevat tukea aktiiviseen arkiyhteisöjen jäsenyyteen, jotta heistä voi kehittyä vahvoja toimijoita. Yhteisöllisen toimijuuden tukemista varten ei tarvitse onneksi rakentaa erillisiä kanavia, sillä lasten ja nuorten arjesta itsestään löytyy erilaisia osallisuutta ja toimijuutta vahvistavia ympäristöjä. Niitä voi löytyä koulusta, kotoa, sosiaalisesta mediasta, kaupungilta tai oikeastaan mistä vaan. (Kallio, Stenvall, Bäcklund & Häkli 2013, 81–83.)

Närhen ym. (2013) mukaan toimijuuden määrittelyssä painottuvat muun muassa yksilön taito ja mahdollisuudet valita itse toimintatansa. On kuitenkin tarpeellista huomioida myös sellaiset kulttuuriset odotukset ja rakenteelliset edellytykset, joita yksilö voi kohdata toimiessaan yhteiskunnallisella tasolla. (Juvonen 2015, 44.)

Emirbayer ja Mische (1998) kuvaavat toimijuudella tarkoitettavan yksilön tahtoa toimia aktiivisesti. Myös ihmisen halu kokea nähdään osana toimijuutta. Aktiivisuus, tarkoituksellisuus, osallisuus ja vapaaehtoisuus yhdistetään myös usein käsitykseen toimijuudesta. Toimijuus ja sen kokeminen muokkaavat voimakkaasti yksilön tai yhteisön identiteettiä ja auttavat muodostamaan selemmän kuvan siitä kuka olen ja millaiseksi haluan tulla. (Kumpulainen ym. 2010, 23.)

Greeno (2006) puolestaan määrittelee toimijuuden identiteetiksi, aloitteellisuuden ja vastuullisuuden omaksumiseksi, joka on muodostunut osallistumisen avulla. Edwards (2005) sanoo toimijuuden olevan nähtävissä esimerkiksi taidossa tietää, mistä voi kysyä apua ja siinä, että osaa sitä myös tarpeen tullen pyytää. Lisäksi tämä toimii päinvastaisestikin, eli taito tarjota omaa osaamistaan oma-aloitteisesti muiden avuksi nähdään osana toimijuutta. Toimijuutta tulee tutkiskella yhteisöllisenä toimintana, sillä se tapahtuu poikkeuksetta vuorovaikutuksessa. Motiivit, tahto ja intentiot luovat toimijuutta sekä yksilö- että yhteisötasolla. (Kumpulainen ym. 2010, 23.)

Toimijuus synnyttää pystyvyyden tunnetta. Se saa ihmisen tuntemaan, että hänellä on mahdollisuus vaikuttaa asioihin ja vaikuttamisesta on oikeasti hyötyä. Pystyvyyden tunne vaikuttaa siihen, miten kauan ja kuinka paljon ihminen jaksaa nähdä vaivaa asioiden eteen. Toimijuus tukee arvoja, joita tarvitaan läpi elämän. Viimeaikaiset tutkimukset ovat näyttäneet, että toimijuuden ja pystyvyyden tunne puuttuu yhä useammilta nuorilta. Jopa pieniltä lapsilta voi puuttua nämä tunteet. Tämä lisää syrjäytymisen riskiä. Huomiota tulisi kiinnittää lasten ja nuorten toimijuuden kehittämisen tukemiseen, jotta heistä voisi kasvaa hyvinvoivia ja aktiivisia aikuisia, jotka hallitsevat omaa elämäänsä. (Kumpulainen ym. 2010, 24–25.)

2.2.1 Syrjäytyminen ja yksinäisyys käsitteenä

Lister (2004) kuvaa syrjäytymistä prosessina, jonka vastaprosessi on liittäminen. Nämä käsitteet tunnetaan myös nimillä exclusion ja inclusion tai eksklusio ja inklusio. Syrjäytymisen ongelmaa halutaan hoitaa kääntämällä huomio vähemmistöön. Toisin sanoen halutaan liittää syrjäytyneet osaksi enemmistöä. Sipilä (1985) on sanonut syrjäytymisen aiheuttavan yksilöä ja yhteiskuntaa yhdistävien sidosten heikkenemistä. Hän näki suurena syrjäytymisen aiheuttajana työn ja perheen ulkopuolelle ajautumista. (Juhila 2006, 50–51.)

Kansallisessa toimintasuunnitelmassa (2003) on mainittu, että osallistumisen ja yhteiskuntaan kuuluvuuden perusta muodostuu hyvästä työstä, elinympäristöstä ja asumisolosta sekä sosiaalisesta verkostosta. Mikäli yksilöltä puuttuu näistä jokin tai jopa kaikki osat, syrjäytymisriski on mahdollinen. Mikäli vaikea syrjäytymiskierre on jo alkanut, sen katkaisemiseksi tarvitaan kohdennettuja erityistoimia. Syrjäytymisen ehkäisyn ja korjaavan toiminnan tavoitteena on saada ihmisissä aikaan normaalia osallistumista ja yhteiskuntaan kuulumista. (Juhila 2006, 51–52.)

Vuoden 2014 yhdenvertaisuutta käsittelevästä nuorisobarometrasta käy ilmi, että nuorten mielestä syrjäytyminen on ensisijaisesti ulosjäämistä sosiaalisesta elämästä. Ystävien puute on noussut suureksi

syrjäytymisen aiheuttajaksi. Väärä seura voi myös ajaa syrjäytymiseen. Nuorisobarometrissa ei noussut esille, että työttömyysjaksot tai koulutuksen puute olisivat erityisen suuria syitä syrjäytymiselle. Siihen voi vaikuttaa se, että nuorten työttömyysjaksot ovat aikuisten työttömyysjaksoja useammin ohimeneviä. Joka tapauksessa ulkopuolisuus työ- tai opiskeluelämästä ei automaattisesti tarkoita yhteiskunnan ulkopuolelle jäämistä. (Myllyniemi 2014, 50.)

On ymmärrettävä, mitä syrjäytymisen prosessi pitää sisällään, jotta sen vastaista prosessia voidaan suunnitella. Syrjäytyminen käsitteenä tarkoittaa yhden määritelmän mukaan sosiaalisen osallisuuden toteutumattomuutta eli osattomuutta. Työttömyys ja harrastusten, koulutuksen tai kulttuurielämän puuttuminen kuuluvat sosiaalisen osallisuuden toteutumattomuuteen ja voivat käynnistää syrjäytymisprosessin. Helne (2002) kertoo syrjäytymisprosessissa olevan toisin sanoen kyse yhteiskunnan yhtenäisyyden hajoamisen prosessista. (Juhila 2002, 52–54.)

Lopullisesti syrjäytyneiden liittämässä takaisin yhteiskuntaan tavoitellaan elämänhallintaa. Elämänhallinnan saavuttamisessa suuri merkitys on työllistymisellä, perhesuhteilla ja omalla kyvyllä pitää elämänsä palaset kasassa vaikeissakin tilanteissa. Ihan vain sujuvan arjen merkitys on valtava. (Juhila 2002, 61.)

Syrjäytymiseen liittyy monesti yksinäisyys. Usein luullaan, että ihminen on yksinäinen silloin, kun hän viettää aikaa lähinnä omissa oloissaan. Yksin paljon aikaa viettävä ihminen ei kuitenkaan ole välttämättä yksinäinen. Yksin oleminen on nimittäin fyysistä, mutta yksinäisyys on psyykkistä. Yksinäisyyteen liittyvät vahvasti neljä asiaa. Ensinnäkin yksinäisyyden tunne syntyy, kun ihmisen sosiaaliset suhteet eivät ole laadullisesti tai määrällisesti sitä, mitä niiden toivoisi olevan. Toinen asia koskee yksinäisen subjektiivisuutta, eli vain henkilö itse voi määrittää olonsa yksinäiseksi. Kolmanneksi, yksinäisyyttä voi tuntea tilanteessa kuin tilanteessa. Eli olonsa voi tuntea yksinäiseksi, olit sitten yksin kotona tai ihmisten ympäröimänä. Neljäs asia muistuttaa, että yksinäisyys on kokemuksena aina negatiivinen, toisin kuin yksin oleminen. (Junttila 2015, 18–19.)

Yksinäisyys tuo jo pelkkänä sanana negatiivisen tunteen. Yksinäisyydestä puhuttaessa tarkoitetaan sitä negatiivista psyykkistä olotilaa, joka syntyy siitä tunteesta, että sinulla ei ole ketään, jonka kanssa voit jutella tai jonka koet ymmärtävän sinua. Yksinäinen ihminen tuntee itsensä ulkopuoliseksi eikä välttämättä koe kuuluvansa mihinkään. Yksinäisyys on ristiriitaa, joka syntyy ihmisen sosiaalisten suhteiden toiveista verrattuna jo olemassa oleviin sosiaalisiin suhteisiin. Silloin, kun ihminen vertailee toiveitaan ja todellisuuttaan, hän asettaa itselleen ikään kuin riman. Hänen sosiaalisten suhteidensa tulisi ylittää tämä

rima, jotta hän voisi kokea olevansa tyytyväinen niihin. Mikäli tämä rima tai tavoite ei toteudu, ihminen kokee epäonnistumista ja yksinäisyyttä. (Junttila 2015, 13–15.)

Yksinäisyyttä on kahdenlaista – sosiaalista ja emotionaalista. Sosiaalinen yksinäisyys on ulkopuolisuutta erilaisista ihmisryhmistä. Sosiaalisesti yksinäinen ihminen jää ilman sellaista seuraa, jonka kanssa voisi kasvaa ja kehittyä tai ylipäättään viettää aikaa. Emotionaaliseen yksinäisyyteen puolestaan liittyvät erilaiset epämiellyttävät tunteet, kuten ahdistus tai epätoivo. Lapsuudessa nämä kulkevat usein käsi kädessä, mutta etenkin myöhemmissä elämänvaiheissa ne voivat olla toisistaan irrallisia asioita. (Junttila 2015, 33–34.)

Keväällä 2014 yksinäisyystutkijat ja Helsingin Sanomat loivat kyselyn yksinäisyydestä. Vastauksia saatiin lähes 30 000. Tästä määrästä noin puolet koki yksinäisyyttä joko melko usein tai jatkuvasti. Heistä vielä puolet uskoi, että he tulevat olemaan yksinäisiä koko elämänsä loppuun saakka. Tämän kyselyn vastauksissa yllättävää oli se, että suurin osa toivottoman yksinäisistä ihmisistä oli alle 40-vuotiaita. He olivat siis juuri siinä iässä, jolloin valtaosalle merkittävimpiä asioita ovat perhe, parisuhde ja työura. (Junttila 2015, 136–137.)

Pidempään jatkunut yksinäisyys johtaa vakavampiin ongelmiin. Äärimmäistä ja kertakaikkisen toivotonta yksinäisyyttä tuntevista jopa lähes 70 % eristäytyy muulta maailmalta ja pysyttelee kotonaan. Aloitekyvyttömyyttä kokee 60 %. Lisäksi 56 % äärimmäisen yksinäisistä ihmisistä on sairastunut masennukseen ja 46 % kärsii ahdistuksesta. Yksinäisyys ei välttämättä pysy vain psyykkisenä ongelmana, sillä erittäin yksinäiset ihmiset myös sairastavat fyysisesti muita enemmän. Yksinäisyydestä johtuva lohtusyöminen ja päihteiden käyttäminen alentavat yleistä terveyttä entisestään. Myös työttömyyttä esiintyy enemmän yksinäisten ihmisten keskuudessa. (Junttila 2015, 137–138.)

Onneksi ei ole mitenkään kiveen hakattu, että jos koet yksinäisyyttä jossakin elämän vaiheessa, olet yksinäinen ikuisesti. Yleensä yksinäisyydestä eroon pääsemiseen tarvitaan kuitenkin toisten apua. (Junttila 2015, 149.)

2.2.1 Osallistuminen ja osallisuus

Osallistuminen on ihmisen perusoikeus ja tarpeellinen voimavara, jonka avulla voidaan puuttua suuriin, jopa yhteiskunnallisiin tai globalisaatiosta johtuviin ongelmiin. Eri ryhmien edustajilla on omat syynsä osallistumiseen. Osallistumisen motiivit voivat kuitenkin olla ryhmienkin sisällä ristiriidassa keskenään. (Horelli, Kyttä & Kaaja 2002, 32.)

Osallisuutta ei voi määritellä yksiselitteisesti. Yhdessä määrittelyssä se mielletään syrjäytymisen vastakohtana. Toisessa määritelmässä se taas nähdään yhteisöllisyytenä, kuulumisena ja yhteiskunnan toimintaan osallistumisena. Osallisuus on myös sosiaalisuutta ja sosiaalisia suhteita. Se on aktiivisena kansalaisena toimimista. Jäsenyyttä. Toimijuutta. Ihmisoikeutta ja tasa-arvoa. Määritelmiä on paljon, mutta niitä kaikkia yhdistää sosiaalinen ominaisuus. (Myllyniemi 2013, 5.)

Osallistumista ja osallisuutta voidaan ajatella syrjäytymisen ehkäisyinä. Kymmenet tuhannet suomalaiset nuoret ovat vaarassa syrjäytyä. Prosentuaalisesti tämä määrä on noin 10–20 %. Tilastollisesti syrjäytyneinä pidetään sellaisia nuoria, joilla ei ole tutkintoa peruskoulun jälkeen eli ovat työ- ja koulumaailman ulkopuolella. Tämä määritelmä kertoo kuitenkin vain osan totuudesta ja on olemassa myös nuoria, jotka eivät näy missään tilastoissa. Tällaisilla nuorilla ei ole verotustietoja eivätkä he kuulu työeläke- tai opiskelijarekisteriin. Vuonna 2012 tällaisia 15–29-vuotiaita nuoria arvioitiin olevan Suomessa yli 32 000. Tämä määrä on huolestuttavan suuri eikä sitä pitäisi jättää huomiotta. (Hamarus, Kanervio, Landén & Pulkkinen 2014, 139.)

Yhteisöllinen osallisuus ja vuorovaikutus auttavat ehkäisemään sosiaalisia ongelmia, joita syrjäytymisestä aiheutuu. Lisäksi niiden avulla voidaan korjata sosiaalisia ongelmia, joita on jo päässyt muodostumaan. Toistuvat ja jatkuvat vuorovaikutustilanteet sekä yhteistoiminta ovat terveydelle hyväksi ja ne luovat hyvinvointia. Roivaisen (2008) mukaan yhteisöissä tehtävä työ on sosiaalialalla saanut nimet yhteisösosiaalityö ja yhdyskuntatyö. Yhteisösosiaalityön ja yhdyskuntatyön juuret ylettyvät Toikon (2005) mukaan 1900-luvun alun Chicagoon, Yhdysvaltoihin. Koskinen (2003) kertoo, että Suomessa yhdyskuntatyötä alettiin kehittää lähiöissä 1960-luvulla. (Hyväri & Nylund 2010, 29–31.)

Muun muassa Paakkunaisen (2007) tekemässä tutkimuksessa on selvitetty, ettei nuorten osallistuminen ole välttämättä vähentynyt – se vain on muuttanut muotoaan. Harrastusmahdollisuuksia on enemmän kuin ennen. Lisäksi nuoret ovat osallistuneet erilaisiin liikkeisiin ja tapahtumiin, joiden kautta he ovat olleet mukana jopa yhteiskunnallisesti merkittävissä asioissa. Nykyään osallistumisen kanavana voi toimia myös verkko- ja mediamaailma. (Ruotsalainen 2007, 176.)

2.3 Kulttuuri ja nuorisokulttuuri

Kulttuuri on ihmisille tärkeää, sillä se muodostaa selviytymisstrategian sovittamalla yhteiskunnan ja yksilöt ympäristöön. Kulttuuriin sisältyvät niin arvot ja asenteet, kuin ihmisen tiedot ja taidotkin. (Helve 2010, 282.)

Ander-Egg (1992) ja Ventosa (1993) ovat jakaneet kulttuurin useat eri määritelmät kolmeen selkeään näkemykseen. Ensimmäinen näkemys käsittää kulttuurin opiskeluna. Tämän näkemyksen kulttuuri edustaa harvoille avautuvaa, jopa elitististä sekä älyllisesti hienostunutta, taiteellista ja tietopohjaista maailmaa. Toisessa näkemyksessä koetaan kulttuuri sosialisaatioprosessin kautta ilmenevänä elämisen ja ajattelun tapana. Kaikilla yhteisöillä on oma kulttuurinsa, joka nähdään sosiaalisena perintönä. Kolmannen näkemyksen mukaan kulttuuria pidetään konstruktivisena asiana, joka pitää sisällään kulttuurin historian ja sen rakentumisen prosessin nykyhetkeen asti. Ihminen nähdään kulttuurinsa luoja ja olennaista on osallistuminen sekä toiminta tietojen valintojen mukaisesti. Kulttuuria pidetään kollektiivisena ja persoonallisena. (Kurki 2005, 338.)

Wexlerin ym. (1991) mukaan kulttuurisen toiminnan sisältö ei ole välttämättä yhtä helposti hahmotettavissa kuin poliittisen tai taloudellisen toiminnan. Kulttuuri uudistuu ja muotoutuu erilaiseksi päivittäisessä elämässä, joka tekee sen määrittelystä haastavampaa. Se rakentuu kulttuuristen ajattelu- ja toimintatapojen sekä perinteiden ympärille. Kulttuuri pitää sisällään myös luovuutta, kuten kirjallisuutta, kuvataidetta ja musiikkia. (Nivala 2010, 117–118.)

Kulttuurillisella toiminnalla on positiivisia vaikutuksia hyvinvointiin. Etenkin yhteisöllisyys ja yksilöiden itsetunto voivat vahvistua kulttuurillisen toiminnan kautta. Hanna-Liisa Liikanen (2010) on tehnyt yhteenvetoon kulttuurin hyvinvointivaikutuksista. Hänen mukaansa kulttuurillinen toiminta lisää koettua hyvinvointia ja parantaa elämänlaatua. Se lisää sosiaalisuutta ja yhdessä tekemistä sekä auttaa ihmisiä löytämään paikkansa yhteisöstä. Kulttuurillinen toiminta lisää ihmisen tunnetta oman elämän hallinnasta ja vahvistaa itsetuntoa. (Anttila ym. 2012, 10.)

Schütz (1982) kuvaa nuorten elämän muodostuvan arjen tapahtumien kokonaisuudesta. Käsitteellisesti tätä elämäksi muodostunutta kokonaisuutta voidaan tutkia fenomenologisessa filosofiassa käytettyä elämismaailman käsitettä hyödyntäen. Elämismaailmaan sisältyvät näkemykset muun muassa toimintaehdoista ja vuorovaikutusrakenteista. Schütz (1972) on jakanut elämismaailman kahteen osaan – yksilölliseen ja sosiaaliseen. Yksilölliseen osaan sisältyy itsenäisen todellisuuden tulkintakehys ja sosiaaliseen osaan kuuluu yksilöiden välillä jaettavan osa. (Penttinen 2010, 257.) Nuorten elämismaailma on saanut paljon uusia ulottuvuuksia viime vuosikymmenten aikana. Uudistumisen myötä nuoret ovat saaneet lisää henkistä pääomaa sekä tietoa, taitoa ja kokemusta. (Ruotsalainen 2007, 175.)

Nuorisokulttuuri muuttuu eri aikakausien, vallitsevan yleisen kulttuurin ja paikan mukaan. Tämänhetkisessä tietoteknisessä maailmassa se

muovaantuu uudelleen entistä nopeammin. Nuorisokulttuuri on nykyään vahvasti elämyshakuista ja itsekkyyks on yleistynyt. Asioita halutaan saada heti eikä mikään tunnu riittävän. Ongelmia arjen sujuvuuteen ovat tuoneet hektinen elämänrytmi ja erinomaisen taloudellisen tilanteen vaatiminen. Tämänlainen elämismaailma vie nuorilta voimaa, jota tarvitaan tulevaisuuden pohtimisessa. Ongelmien kasautessa nuorella olisi hyvä olla tukiverkosto, mutta valitettavasti jokaisella ei sellaista ole. (Hamarus, Kanervio, Landén & Pulkkinen 2014, 140–141.)

Erilaiset nuorisokulttuurit ja niiden muokkaantuminen näkyy ensimmäisenä nuorisotyössä. Uusien nuorten keskuudessa esiintyvien ilmiöiden välittäminen muille toimijoille kuuluu nuorisotyön tehtäviin. Monialainen yhteistyö tuo monien nuorten kanssa toimivien tahojen tietoon hyödyllisiä asioita, jotka auttavat ymmärtämään sen hetkisiä nuorisokulttuureita ja yksittäisten nuorten käyttäytymistä paremmin. (Määttä & Tasanko 2012, 30.)

2.1 Sosiaalipedagogiikka ja sosiokulttuurinen innostaminen

Pedagogiikan käsitteellä tarkoitetaan oppia ihmisen kasvatuksesta. Sosiaalipedagogiikka tuo yhteen sekä sosiaalisen että kasvatuksellisen toiminnan toimintateoreettiset kehykset. Sosiaalipedagogiikassa halutaan tuoda esille nimenomaan kasvatuksen sosiaalista ominaisuutta. (Hämäläinen 2010, 171.) Keskeistä sosiaalipedagogiikassa on auttaa ihmisiä auttamaan itseään. Sosiaalisista ongelmista kärsivä ihminen voi olla kykenemätön tarttumaan asioihin. Myös niiden muuttaminen voi tuntua heistä mahdottomalta. Ihmiset eivät aina kykene näkemään mahdollisuuksiaan vaikuttaa omaan elämänsä kulkuaan. Sosiaalipedagogiikan tehtävänä on kirkastaa näitä mahdollisuuksia heille, jotka eivät niitä näe. (Hämäläinen 1999, 61.)

Sosiaalipedagogiikka toimii pohjana ammatilliselle sosiaaliselle kasvatukselle. Sitä voidaan soveltaa kaikenlaisessa ihmisten kanssa tehtävässä työssä ja sen keskiössä on dynamiikka yksilön ja yhteisön suhteiden välillä. Sosiaalipedagogiikan sosiaalista kasvatusta pidetään etenkin syrjäytymiseen, marginalisoitumiseen ja sosiaaliseen sopeutumattomuuteen liittyvänä toimintana. Sosiaalisella kasvatuksella on suuri merkitys sosiaalisten ongelmien ennaltaehkäisyssä ja ratkaisemisessa. Yksi sosiaalipedagogiikan merkittäviä tavoitteita on johdattaa yksilöä tai ryhmää kohti itsekasvatuksellista prosessia sekä innostaa heitä toimimaan oman elämänsä ja itsensä kehittäjinä. (Hämäläinen & Kurki 1997, 18–19, 36; ks. myös Hämäläinen 2010, 171.)

Ensisijaisesti sosiaalipedagogiikassa on kyse ajattelutavasta. Sosiaalipedagogiikka pyrkii taukoamatta muuttamaan ja kehittämään sosiaalisesti ja persoonallisesti. Tämän vuoksi sosiaalipedagogiikan käsite on

varsin elävä ja sen määrittelemisen muuttuu sen mukaan miten ympäristökin muuttuu. (Hämäläinen & Kurki 1997, 33.)

Sosiaalipedagogiikassa perehdytään usein kasvatus- ja yhteiskuntatieteellisiin teorioihin. Niihin sisältyvistä teorioista tärkeitä ovat esimerkiksi kehitys- ja persoonallisuuspsykologiset teoriat, sosialisatioteoriat, oikeustieteelliset teoriat ja erilaiset analyysit jotka pohtivat sosiaalisten ongelmien kehittymistä, esiintymistä ja vaikutuksia. Etiikka, moraaliopit sekä antropologiat ovat myös merkittäviä teoreettisia jäsentäjiä sosiaalipedagogiikassa. Sosiaalisiin ongelmiin liittyviä kysymyksiä ratkaistaan havaintotiedon ja päämäärätiedon avulla. Sosiaalipedagogiikka ei vain kuvaa tai tulkitse sosiaalisia ongelmia, vaan se myös kehittää strategioita ongelmien selvittämiseksi ja auttaa ongelmatilanteissa olevia ihmisiä löytämään itselleen sopivia ratkaisuja niihin. (Hämäläinen & Kurki 1997, 30–31.)

Sosiaalipedagogista toimintaa toteutettaessa on tärkeää muistaa arvostaa ihmisten itsemääräämisoikeutta. Heidän tulee itse tehdä päätös osallistua toimintaprosessiin. Vuorovaikutus ja dialogi ovat sosiaalipedagogisen toiminnan menetelmäopin kulmakiviä. Toiminta voi olla ennaltaehkäisevää tai korjaavaa ja sen ominaisuuksiin kuuluvat joustavuus, luovuus sekä kekseliäisyys. Sosiaalipedagogista toimintaa tehtäessä on osattava hyödyntää monenlaisia menetelmiä, sillä ei ole olemassa valmista listaa, josta voi valita kuhunkin tilanteeseen sopivan menetelmän. Lisäksi on olennaista tuntea erilaisia toimintamalleja ja -strategioita, joita tulee soveltaa ja kehittää toimintaprosessin ja tilanteen mukaisesti. (Hämäläinen & Kurki 1997, 48–50.)

Sosiokulttuurinen innostaminen on osa sosiaalipedagogista toimintaa. Se tuo pedagogiikkaan sosiaalista kasvua sekä tietoisuutta tukevia teoreettis-käytännöllisiä rakenneosia. Se on yksi sosiaalipedagogiikan kriittisimmistä ja dynaamisimmista muodoista. Nuorten kasvun ja kehityksen tukemiseen sosiokulttuurinen innostaminen on todella hyvä työväline. (Kurki 2010, 204; ks. myös Kurki 2000, 41.)

Yksinkertaisesti sanottuna sosiokulttuurisella innostamisella tarkoitetaan ihmisten johdattamista toistensa luo. Sen avulla yritetään saada ihmiset osallistumaan aktiivisesti sekä omaan elämäänsä että yhteisöjensä elämään. Lähtökohtana on, että täytyy olla itse innostunut, jotta voi innostaa muita. Hyvien kokemusten avulla ihmiset uskaltavat tuoda itseään ja persoonaansa paremmin esiin. Innostamisella annetaan motivaatiota toimia oman yhteisön ja jopa yhteiskunnan puolesta. Ensijaisesti sosiokulttuurinen innostaminen on siis yhteistyötä ja osallistumista. (Kurki 2005, 335; Kurki 2010, 205–206, 210.)

J. V. Merinon (1997) mukaan sosiokulttuurisen innostamisen kaksi päätavoitetta ovat elämän henkiinherättäminen sinne, missä sitä ei

ole ja jo olemassa olevien kykyjen tukeminen ja käyttöön ottaminen. Innostamisen tehtäviin kuuluvat myös ihmisen tietoisuuden herättäminen ja itsetoteutuksen prosessin elävöittäminen. Sen avulla pyritään lisäämään ihmisten välisiä vuorovaikutustilanteita ja parantamaan sosiaalista kommunikaatiota. Sosiokulttuurisen innostamisen kautta halutaan myös saada ihmiset tietoiseksi heidän omasta roolistaan omissa yhteisöissään. Innostaminen auttaa osallistumisen avulla ihmisiä kehittymään aktiivisiksi toimijoiksi. (Kurki 2000, 19–20, 23.)

Suomessa sosiokulttuurinen innostaminen on vielä melko uusi asia. Sodan jälkeen Suomi on kehittynyt hitaasti hyvinvointiyhteiskunnaksi. Laman aikaan 1990-luvulla pitkään rakennettu hyvinvointivaltio alkoi kuitenkin murtua. Muutosten keskellä tarvittiin menetelmiä, joiden avulla ihmiset saataisiin tietoiseksi sen hetkisestä todellisuudesta ja jotka auttaisivat ihmisiä kehittämään yhdessä ratkaisuja vaikeaan tilanteeseen. Onneksi sosiokulttuurinen innostaminen löydettiin ja sen avulla paremman tulevaisuuden suunnittelu mahdollistui. Vuonna 2000 sosiokulttuurisesta innostamisesta julkaistiin ensimmäinen suomenkielinen oppikirja Leena Kurjen toimesta. (Kurki 2005, 344, 349.)

Sosiokulttuuriseen innostamiseen sisältyy kolme eri ulottuvuutta, jotka kulkevat aina sen mukana. Sosiaalinen ulottuvuus keskittyy luonnollisesti ryhmään ja yhteisöön. Sosiaalinen ulottuvuus johdattaa ihmiset yhteen ja pyrkii laadullisesti muuttamaan yhteisöä. Tärkeää on osallistumisen avulla integroitua yhteisöön ja yhteiskuntaan. Kulttuurinen ulottuvuus puolestaan tavoittelee ihmisen luovuuden ja ilmaisuuden kehittymistä. Tärkeää on enemmän harrastusluonteinen luovuus, ei niinkään ammatillinen. Pedagogisen ulottuvuuden keskiössä taas on persoona. Pedagogisen eli kasvatuksellisen toiminnan tavoitteena on kehittää muun muassa kriittistä ajattelua, asenteiden muutosta ja oman vastuun tunnistamista. (Kurki 2005, 345.)

Edellisessä kappaleessa mainitsemieni ulottuvuuksien lisäksi sosiokulttuurisen innostamisen tehtäviä voidaan tutkiskella muistakin perspektiiveistä. Gillet (1995) on nimennyt nämä tehtävät tekniseksi tuotantotehtäväksi, helpottajana ja välittäjänä toimimisen tehtäväksi sekä valaistumisen taisteleväksi tehtäväksi. Samoin kuin sosiokulttuurisen innostamisen ulottuvuudet, myös nämä tehtävät ovat jatkuvasti läsnä innostamisessa. (Kurki 2011, 52.)

Tuotantotehtävällä tarkoitetaan sitä, mitä konkreettisesti innostamisen prosessissa on tuotettu. Se voi olla esimerkiksi jokin projekti, mutta tuotettu asia vaihtelee tilanteiden mukaan. Tarkoituksena on harjoittaa fyysisiä, älyllisiä ja sosiaalisia taitoja sekä suhteita. Innostajan roolissa helpottajana ja välittäjänä hänen missionsa on olla ryhmän assistentti, asiantuntija, organisoija, strategioiden suunnittelija ja yh-

teensovittaja. Tavoitteiden ja mielipiteiden kirkastaminen sekä unelmoimisen ja odottamisen kykyjen herättäminen on olennaista. Viimeinen tehtävä liittyy osallistujien emootioihin. Valaistumisen tehtävässä keskeisiä asioita ovat siis epäselvien tunteiden selvittäminen, asenteet ja motivaatio. Innostajan tehtävänä on avustaa visioiden laa-
timisessa. (Kurki 2011, 53.)

Mitään varsinaisia omia toimintamenetelmiä innostamisella ei oikeas-
taan ole. Sopivia menetelmiä poimitaan eri tieteiden alueilta. Mene-
telmien on kuitenkin perustuttava aina osallistavaan pedagogiikkaan
ja niiden tulee saada aikaan vuorovaikutuksellisuutta sekä aloitteelli-
suutta. Toimintaa voidaan kutsua innostamiseksi vain silloin, kun se
perustuu suunniteltuun toimintaan. (Kurki 2005, 46–47.)

2.2 Nuorisotyön tehtävät ja osallistava merkitys

Nuorisotyötä ohjaa ensisijaisesti nuorisolaki. Siinä nuorisotyön on ly-
hyesti määritelty olevan nuorten kasvun, itsenäistymisen ja osallisuus-
den tukemista yhteiskunnassa (Nuorisolaki 1285/2016 § 3). Nuori-
solaki antaa selkeät raamit ja arvot nuorisotyölle, ja se tarjoaa mo-
nenlaisia mahdollisuuksia nuorisotyön konkreettiseen toteuttami-
seen. Nuorisotyön lähtökohtana on nuorten aito kohtaaminen sekä
vuorovaikutus heidän kanssaan. (Rauas 2012, 109.)

Lastensuojelulaissa edellytetään, että kunnalla tai useammalla kun-
nalla yhdessä on oltava kattava lasten ja nuorten hyvinvointisuunni-
telma (Lastensuojelulaki 417/2007 § 12). Hyvinvointipoliittinen suun-
nittelu tuo haasteita nuorisotyölle ja selvitettävänä on useita ongel-
mia esimerkiksi nuorisotyön mahdollisuuksista parantaa nuorten kas-
vu- ja elinoloja (Määttä & Tasanko 2012, 23).

Nuorisotyön arki on monimuotoista ja sen jäsentämisessä on hyödyn-
netty tieteen ja teorian apua. Valitettavasti teoria mielletään usein
nuorisotyön kentällä jopa täysin tarpeettomaksi. Nuorisokasvatus
vaatii aikuiselta kykyä ymmärtää nuorten elämäntodellisuutta ja ym-
märtämisen kehittämiseen voi löytyä apu esimerkiksi rooli-, identi-
teetti- ja persoonallisuusteorioista. Juuri nämä teoriat eivät kuiten-
kaan pysty jäsentämään nuorisokasvatuksen itseymmärrystä kasva-
tuksellisena toimintana, vaan siihen on olemassa omat toimintateo-
reettiset ja käytännölliset pedagogiset teoriansa. (Nieminen 2010, 52;
Hämäläinen 2010, 170.)

Pedagogisuus on nuorisotyön ydin. Nuorten osallisuutta ja vaikutta-
mista nuorisotyössä mahdollistetaan pedagogisen työskentelytavan
avulla osallistavia menetelmiä hyödyntäen. Nuorisotyössä halutaan
vaikuttaa lasten ja nuorten ymmärrykseen, arvostukseen ja tietotai-
toon. Se tarjoaa nuorille oppimismahdollisuuksia ja tilaisuuksia yh-

teiskunnan ja kulttuurin kehittämiseen. Nuorten vuorovaikutustaitoja ryhmässä tuetaan ja heitä autetaan ilmaisemaan itseään myös luovasti. (Nieminen 2010, 51; Anttila ym. 2012, 11.)

Niemisen (2007) mukaan nuorisotyön tehtäviin kuuluu nuorten liittäminen osaksi kulttuuria sekä yhteiskuntaa. Nuorisotyössä on tärkeää, että nuorille tarjotaan mahdollisuus luonnolliseen kasvuun sekä positiivisiin kokemuksiin. (Määttä & Tasanko 2012, 29.) Tärkeitä tehtäviä ovat juuri syrjäytymisen ehkäisy sekä osallisuuden ja nuorten hyvinvoinnin edistäminen. Nuorten tukemista esimerkiksi työelämään siirtymisen aikana pidetään merkittävänä asiana syrjäytymisen ehkäisemisen kannalta. Yhteiskunnallisen hyvinvoinnin ja tasa-arvon edistäjänä nuorisotyön tehtävä syrjäytymisen ehkäisijänä on korvaamaton. (Haapala 2012, 52.)

Nieminen (2007) ja Verschelden (2009) pitävät nuorisotyössä keskeisenä asiana sitä, että siinä ei muodostu samanlaista asiakkuusasetelmaa kuin monien muiden toimialojen työssä. Sen sijaan nuorisotyö on enemmän kasvatuksellista ja ohjaavaa työskentelyä. Työskentely perustuu nimenomaan nuorten omaehtoiseen osallistumiseen. (Määttä & Tasanko 2012, 30.)

Pohjola (2009) näkee, että nuorisotyössä nuorten oma-aloitteinen toimijuus on vahvasti esillä. Ehkäisevän työn merkitys on suuri ja se onkin mainittuna lastensuojelulaissa osana nuorisotyötä. (Määttä & Tasanko, 29.) Lastensuojelulakiin on kirjoitettu, että ehkäisevällä lastensuojelulla voidaan edistää myös sellaisten lasten ja nuorten hyvinvointia, jotka eivät ole lastensuojelun asiakkaita. Siinä on säädetty, että kunnan tulee järjestää ehkäisevää lastensuojelua, jonka tarjoamaa tukea voi saada muun muassa nuorisotyössä sekä sosiaali- ja terveydenhuollossa. (Lastensuojelulaki 417/2007 § 3 a.)

Kaikkien eri nuorisotyön muotojen pyrkimyksenä on vahvistaa nuoria sosiaalisesti ja osallistaa heitä (Gretschel, Junttila-Vitikka & Puuronen n.d. 164). Osallistaminen koetaan yhtenä merkittävimpänä nuorisotyön missiona. Nuorisotyöllä on kunnittain oma vastuualueensa nuorten vaikuttamismahdollisuuksien hyödyntämisessä ja nuorten auttamisessa siinä, että he saavat äänensä kuuluviin. (Määttä & Tasanko 2012, 31.)

Edellisessä alaluvussa kirjoitin sosiokulttuurisesta innostamisesta. Sosiokulttuurinen innostaminen on saanut hyvin jalkansa nuorisotyön oven väliin. Sen kasvatuksellisuus, kulttuurisuus ja sosiaalisuus ovat juuri niitä asioita, jotka tekevät siitä erinomaisen menetelmän nuorisotyötä varten. Innostamisen monipuolisuus luo voimaa auttaa nuoria, jotta he voisivat välttyä syrjäytymiseltä eivätkä kasvaisi sosiaali-

sesti välinpitämättömiksi ihmisiksi. (Kurki 2005, 352; ks. myös Kurki 2010, 219.)

Suomalaisessa nuorisotyössä sosiokulttuurista innostamista käytetään jo laajasti, mutta valitettavasti se ei tavoita riittävän hyvin sellaisia nuoria, jotka siitä eniten hyötyisivät. Nuorisotyössä olisikin erityisen tärkeää tukea ja osallistaa myös eri tavoin marginalisoituneita nuoria, kuten sairaita, kehitysvammaisia tai muita niin sanotusti ”poikkeavia” nuoria. Nuorisotyön tulisi tarjota marginalisoituneille nuorille mahdollisuuksien mukaan yhdistymismahdollisuuksia ja auttaa verkostojen luomisessa sekä vahvistaa heidän kulttuurista luovuuttaan. (Kurki 2010, 220–221.)

Nuorisotyöllä on suuri merkitys myös nuoren sosiaalisen kompetenssin kehittymisessä ja ylläpitämisessä. Sosiaalista kompetenssia voidaan yksinkertaisemmin kuvata vaikka sosiaalisena pystyvyytenä tai pätevyytenä, mutta kumpikaan näistä käsitteistä ei ehkä ole niin osuva kuin kompetenssi. Puutteellinen tai kokonaan puuttuva sosiaalinen kompetenssi johtaa helposti siihen, että lapsi tai nuori jää kaveriporukoiden ulkopuolelle. Tämä vahvistaa yksinäisyyden tunnetta ja lisää syrjäytymisriskiä. Nuorisotyössä sosiaalisen kompetenssin vahvistamisen keskiössä on kolme tekijää, jotka ovat vuorovaikutustaidot ja sosiaalinen toimintakyky, itsetunto ja – arvostus sekä elämönhallinta ja osallisuus. Nämä tekijät näkyvät sekä sosiaalityöllisessä että pedagogisessa viitekehyksessä. (Junntila 2015, 158–159; Valtakunnallinen työpajayhdistys ry 2015, 35.)

3 AIKAISEMMAT TUTKIMUKSET

Tapahtumien järjestämiseen, nuorten osallistamiseen ja nuorten kulttuurisuuteen liittyen on aikaisemmin tehty monia tutkimuksia. Valitsin opinnäytetyötäni varten neljä aikaisempaa tutkimusta, jotka haluan esitellä. Jokainen näistä tutkimuksista edustaa vähintään yhtä osaluetta niistä asioista, joita omakin tutkimukseni käsittelee.

Pekka Mönttinen (2011) on tehnyt ylemmän ammattikorkeakoulun opinnäytetyön kulttuurisesta osallisuudesta nuorisotyössä. Opinnäytetyössä on tarkasteltu nuoren osallisuutta ja kulttuurista nuorisotyötä sekä sosiaalista kasvua ja hyvinvointia tukevia luovia toimintoja. Mönttinen haastatteli Helsingin kaupungin nuorisoasiankeskuksen taideohjaajia ja kulttuuritoimijoita nuorten osallisuudesta ja ryhmätoiminnasta sekä kulttuurisesta nuorisotyöstä. Lisäksi hän lähetti kirjalliset kysymykset ohjaajille ja kulttuurisessa toiminnassa mukana olleille nuorille, jotka ovat jo kasvaneet aikuisiksi. Tutkimustuloksista nousi esiin ohjaajien ja taiteen voimaannuttava merkitys nuoren elä-

mässä jopa työllistymiseen asti. Tulosten mukaan taidelähtöinen toiminta antaa vahvasti suuntaa nuoren elämänvalintoihin.

Maria Oksanen (2013) tutkii pro gradu -tutkielmassaan, miten kulttuuritapahtumaan saadaan uutta yleisöä. Tutkimuksen tavoitteena oli selvittää, miten kulttuuritapahtumaan saadaan osallistujia laajemmin ja miksi ihmiset eivät ole halunneet osallistua kulttuuritapahtumaan. Tutkimus suoritettiin kyselyn muodossa Jyväskylän Kesä -tapahtuman osallistujille sekä ihmiselle, jotka eivät kyseiseen tapahtumaan osallistuneet. Tutkimuksesta selvisi, että suurimmat syyt, miksi kulttuuritapahtumaan ei osallistuttu, olivat tiedonpuute, mielenkiinnon puute tapahtuman sisältöön sekä ajanpuute. Myös lippujen hinnat ja tapahtumapaikan epäsojivuus vaikuttivat osallistumattomuuteen. Tärkeimmät esiin nousseet edellytykset, jotta tapahtumaan osallistuttaisiin, olivat parempi tiedotus, ohjelman sisällöllinen muutos, parempi kohdistaminen ja edullinen lippujen hinta.

Miia Kallioinen (2009) toteutti opinnäytetyössään kvantitatiivisen nuorisokyselyn ja järjesti tämän vastausten pohjalta tapahtuman. Kallioinen selvitti opinnäytetyönsä avulla minkälaista kulttuurista ohjelmaa somerolaiset nuoret toivovat. Nuorisokyselyssä ilmeni, että valtaosa somerolaisista lukiolaisista oli kiinnostunut elokuvista ja musiikista, joten heille järjestettiin elokuvaan liittyvä tapahtuma – K-16 Lefapäivä. Kallioisen nuorisokysely tavoitti suuren osan lukiolaisista ja tapahtuman järjestämisessä kaikki onnistui ajallaan. Osallistujia ei silti juurikaan ollut. Syiksi osallistumisen puutteelle Kallioinen epäilee tapahtuman alkamisajankohtaa, vuodenaikaa, valittuja elokuvia ja kulttuuritarjonnan yleistä puutetta ja sitä kautta nuorten vaikeutta lähteä mukaan heille uudenslaisiin tapahtumiin.

Antti Kojo (2013) selvitti opinnäytetyössään Helsingin kaupungin nuorisoiiankeskuksen tapahtumissa jollakin tavalla osallisena olleiden nuorten kokemuksia tapahtumista. Kojo tutki myös tapahtumien vaikutuksia nuoriin. Hänen tavoitteensa oli selvittää syy, miksi nuoret osallistuvat tapahtumiin ja minkälaisia kokemuksia tapahtumat nuorille ovat. Kojo hyödynsi opinnäytetyössään teemahaastattelua, jonka avulla hän keräsi kvalitatiivista tietoa tapahtumien merkityksistä, kokemuksista ja vaikutuksista. Tutkimuksen tuloksista nähtiin, että tapahtumat ovat tärkeitä kohtaamispaikkoja nuorille ja niiden kokonaisuudet ovat tähän mennessä olleet kaikin puolin onnistuneita. Tapahtumilla on positiivinen vaikutus niihin osallistuneisiin nuoriin.

4 TUTKIMUKSEN TEHTÄVÄT JA TUTKIMUSKYSYMYKSET

Tutkimuksella on oltava tehtävä tai tarkoitus, joka ohjaa tutkimusprosessia ja valintoja. Yin (1984) ehdottaa pohtimaan vastauksia näihin kysymyksiin tutkimusstrategiaa laatiessa: Mikä tutkimusongelman muoto ja luonne on ja mitä sen avulla yritetään selittää, kuvata tai kartoittaa? Vaatiiko tutkimuksen toteutus jonkinlaista ympäristötekijöiden tai käyttäytymisen kontrollointia vai tähtääkö se luonnolliseen lähestymistapaan? Onko tutkimuksen kohteena oleva asia tai ilmiö nykyaikainen vai kenties historiallinen? (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 137–138.)

Hyvällä tutkimusaiheella on monta kriteeriä. Ensinnäkin tulee miettiä, onko tutkimuksen aihe itselle mielenkiintoinen. Hyvää tutkimusta on vaikea toteuttaa, jos aihe ei kiinnosta itseä. Lisäksi on hyvä pohtia, liittyykö aihe omaan alaan ja onko sen mahdollista olla itselle opettavainen. Hyvällä aiheella on hyödyllisiä vaikutuksia – jos tutkimus on sellainen, että sitä saadut tulokset olisivat väistämättä itsestäänselvyksiä, aihe ei ole hyvä. Tutkimuksen täytyy olla sellainen, että on olemassa sitä tukevaa kirjallisuutta ja se on mahdollista toteuttaa kohdullisessa ajassa eikä se vaadi mahdottomia resursseja. Ja lopuksi, hyvä tutkimusaihe on sellainen, jossa tutkijan kyvyt pääsevät esiin ja kokemus on nähtävissä. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 77–80.)

Opinnäytetyöni tehtävänä on selvittää, miten Pirkanmaan nuorten kulttuuriviikoista saataisiin kokonaisuutena toimivampi. Tarkoituksena on selvittää KultTourin tunnettavuutta sekä nuorten käsitystä kulttuurista ja heidän mielipiteitään tapahtuman kehittämistä. Lisäksi tavoitteena on avata nuorisotyötä, kulttuurin käsitettä sekä nuorten osallisuuden merkitystä yksilön, yhteisön ja yhteiskunnan hyvinvoinnin kannalta. Tutkimustehtävät ovat erittäin ajankohtaisia ja tarpeellisia, sillä KultTour on vuosittain järjestettävä tapahtuma ja kysymyksiä sen tämänhetkiseen tunnettavuuteen ja toimijuuteen liittyen on tuotu esiin tapahtuman ja opinnäytetyöni suunnitteluvaiheessa.

Minulle oli tärkeää, että tutkimukseni aihe olisi sellainen, josta opinnäytetyön tilaaja hyötyisi mahdollisimman paljon. Sekä minä että opinnäytetyön tilaaja näimme KultTourin tunnettavuuteen liittyvät kysymykset ajankohtaisina ja tärkeinä. Tutkimuskysymyksiä opinnäytetyölleni muodostui kaksi:

1. Miten KultTourin tunnettavuutta voitaisiin lisätä?
2. Millä tavoin KultTourista saataisiin nuorille mielenkiintoisempi?

Ensimmäinen tutkimuskysymys on suuremmassa osassa opinnäytetyössäni. Kysymyksellä on tarkoitus etsiä nuorten vastauksista keinoja

KultTourin tunnettavuuden edistämiseksi. Sen avulla pyritään selvittämään, kuinka tunnettu tapahtuma KultTour tällä hetkellä on ja mitkä tekijät siihen vaikuttavat. Etsin kysymyksen avulla vastausta myös siihen, mikä olisi nuoria puhutteleva keino markkinoida kyseistä tapahtumaa.

Toinen tutkimuskysymykseni käsittelee KultTourin kiinnostavuutta nuorten keskuudessa. Nuorisokulttuuri elää ja muuttuu jatkuvasti, joten nuorten tämänhetkisten kiinnostuksen kohteiden selvittäminen voi auttaa tapahtuman tunnettavuuden lisäämisessäkin sisällöllisen muutoksen kautta. Mikäli tapahtumaan saadaan sisällytettyä jotakin nuorten mielestä trendikästä, sen markkinointi saatetaan huomata helpommin.

5 TUTKIMUKSEN TOTEUTUS

Tutkimusprosessi alkaa tutkimusaiheeseen perehtymisellä. Prosessin alussa laaditaan tutkimussuunnitelma ja aikataulu tutkimusprosessille, jonka jälkeen voidaan edetä itse tutkimuksen toteuttamiseen. Aineiston kriittinen analysointi, tulosten toteaminen ja tutkimuksen tarkistaminen saattavat prosessin loppuun. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 63–64.)

Tässä luvussa tarkastellaan tyypillisen tutkimusprosessin osa-alueita teorian kautta. Luvussa avataan yleisten tutkimusmenetelmien käsitteitä. Tutkimuksen kohderyhmä, aineiston keruu haastattelua hyödyntäen sekä aineiston analyysimenetelmä on pohjustettu teorian avulla. Luvun lopussa tarkastellaan tutkimusprosessin luotettavuutta ja eettisyyttä. Perustelen myös omia valintojani tutkimusmenetelmän suhteen. Olen myös argumentoinut valitsemani kohderyhmän rajamista, haastattelujen toteuttamista ja aineiston analyysimenetelmää.

5.1 Monimenetelmällinen tutkimus

Tutkimukseni ei ole yksiselitteisesti määrällinen tai laadullinen. Alun perin minun oli tarkoitus tehdä täysin laadullinen tutkimus, mutta koska tutkimusta suoritettiin niin laajalla alueella, en pitänyt laadullista tutkimusta järkevänä. En silti halunnut luopua alkuperäisestä suunnitelmastani kokonaan, joten vaikka tutkimuksella kerätty aineisto on pääasiassa määrällistä, etenkin sen keruussa on ollut myös laadullisia tekijöitä. Tutkimuksestani muodostui siis monimenetelmällinen. Tämän alaluvun alla kuvaan lyhyesti laadullisen ja määrällisen tutkimuksen piirteitä auttaakseni lukijoita ymmärtämään oman tutkimukseni monimenetelmällisyyttä.

Monimenetelmällisessä tutkimuksessa hyödynnetään erilaisia tiedonkeruu- ja analyysimenetelmiä yhden tutkimuksen paradigman sisällä. Laadullisen eli kvalitatiivisen ja määrällisen eli kvantitatiivisen tutkimuksen yhdistäminen voi monella tapaa olla hyvä idea. Useamman tutkimusmenetelmän avulla voidaan hyödyntää niiden jokaisen vahvuuksia ja niillä voidaan tasoittaa toistensa heikkouksia. Se voi tarjota mahdollisuuden saada kattavampia vastauksia tutkimuskysymyksiin. (Spratt, Walker & Robinson 2004, 6.)

Monimenetelmällisyyteen liittyvää triangulaatiota perustellaan sillä, että yksittäisellä tutkimusmenetelmällä ei välttämättä saada aina niin kattavaa tai luotettavaa tutkimusta aikaiseksi. Yksi tutkimusmenetelmä kuvaa yleensä vastauksia vain yhdestä näkökulmasta, mutta tuomalla muitakin menetelmiä mukaan tutkimukseen, yhdestä näkökulmasta mahdollisesti aiheutuvaa luotettavuusvirhettä voidaan korjata. Toisin sanoen mikäli tutkimuksesta saadaan sama tulos useammasta eri näkökulmasta, sen luotettavuus kasvaa. (Eskola & Suoranta 1998, 68.)

Tutkimukseni on toteutettu pääasiassa kvantitatiivisesti, mutta kvalitatiivista työtettä hyödyntäen. Haastatteluni pohjana toiminut kyselylomake on kysymyksiltään ja muotoilultaan kvantitatiivinen. Tosin sen sisältämät kaksi avointa kysymystä kuuluvat sekä kvantitatiivisen että kvalitatiivisen tutkimuksen ominaispiirteisiin. Itse tutkimuksen toteutustapa eli haastattelu puolestaan kuuluu enemmän kvalitatiiviseen tutkimukseen.

5.1.1 Määrällinen tutkimus

Määrällisen tutkimuksen keskiössä on aineiston keruu siten, että sitä voidaan mitata numeerisesti. Ennen tutkimuksen aloittamista on määriteltävä sen keskeiset käsitteet. Määrällisessä tutkimuksessa tutkimuksen kohderyhmän valitseminen on tärkeää. Etukäteen määritellystä kohderyhmän perusjoukosta valitaan sattumanvaraisesti sen kriteerit täyttäviä henkilöitä. Määrällisessä tutkimuksessa myös aiempien tutkimusten johtopäätökset huomioidaan. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 140.)

Mikäli määrällisessä tutkimuksessa aineiston keruumenetelmän käytetään kyselylomaketta, sille ominaista on niin sanotut suljetut eli strukturoidut kysymykset. Kuitenkin myös avoimet kysymykset ovat mahdollisia, mutta koko kysely ei pohjautu niihin. Aineistoa analysoidaan tilastollisesti ja sen tavoitteena on selittää ilmiöitä sekä ennustaa kehitystä. Määrällisen tutkimuksen aineisto ei aina ole helposti suoraan numeerisesti mitattavissa, vaikka se onkin tavoiteltavaa. Tällöin mitattava ominaisuus on muokattava mitattavaan muotoon. (Vilpas n.d., 1, 4.)

5.1.2 Laadullinen tutkimus

Laadullisella tutkimuksella tarkoitetaan ei-numeraalista tutkimusta, jonka avulla kerätty aineisto on ilmiasultaan tekstiä. Aineistoa on voitu kerätä vaikka haastattelun tai havainnoinnin avulla, yleisönosastokirjoituksista, elokuvista tai omaelämäkertoista. Laadullisessa tutkimuksessa tulkintaa tehdään koko tutkimusprosessin ajan ja tutkimussuunnitelmaa tai -ongelmaa voidaan joutua tarkistamaan prosessin aikana. Keskeistä laadullisessa tutkimuksessa on osallistuvuus, mutta se ei silti ole aina laadullisen tutkimuksen edellytys. Tutkittavien kanssa kontaktiin päästään hyvin kenttätöiden avulla. Kenttätöitä toteutetaan naturalistisin ottein tutkimustilannetta manipuloimatta. (Eskola & Suoranta 1998.)

Laadullisessa tutkimuksessa pyritään kuvaamaan todellista elämää. Todellisuus on monipuolista ja sitä ei voida pilkkoa palasiksi miten sattuu. Tutkimuksessa luotetaan keskustelun ja havaintojen tuomaan materiaaliin sen sijaan, että siinä keskityttäisiin tarkastelemaan esimerkiksi paperisella kyselyllä saatavaa aineistoa. Laadullisessa tutkimuksessa tavoitellaan kohteen tutkimista niin kokonaisvaltaisesti kuin se on mahdollista. Kohderyhmä on ennalta tarkoituksenmukaisesti valittu. Jokainen tapaus käsitetään ainutlaatuisena ja aineistoa tarkastellaan sen mukaisesti. Pyrkimyksenä on etsiä tai tuoda ilmi tosiasioita eikä todentaa jo olemassa olevia väittämiä. (Hirsjärvi, Remes & Sajaavaara 2014, 161, 164.)

5.2 Tutkimuksen kohderyhmä

Edellisessä alaluvussa kuvasin jo lyhyesti, miten laadullisessa ja määrällisessä tutkimuksissa valitaan kohderyhmä. Laadullisessa tutkimuksessa kohderyhmä valitaan ennalta sovittuun tarkoitukseen soveltuvaksi. Siinä ei ole tarkoituksena valita tutkittavia henkilöitä satunnaisotoksen menetelmää hyödyntäen, toisin kuin määrällisessä tutkimuksessa. Määrällisessä tutkimuksessa satunnaisotoksia tehdään sovitun perusjoukon sisällä. Perusjoukko koostuu kaikista niistä henkilöistä, jotka sopivat valittujen standardien sisään. (Hirsjärvi, Remes & Sajaavaara 2014, 140, 161.)

Tämän tutkimuksen kohderyhmä valittiin määrällisen tutkimuksen mukaisesti. Kohderyhmään kuuluivat Pirkanmaalaiset nuoret. En halunnut asettaa tarkkaa ikärajaa haastateltaville nuorille. Pääsääntöisesti pyrin haastattelemaan 13–17-vuotiaita nuoria, sillä KultTour on ensisijaisesti suunnattu sen ikäisille. Toimintaa kuitenkin on kaiken ikäisille, joten jos vähän nuorempi tai vanhempi nuori halusi osallistua haastatteluun, annoin heidän vastata kysymyksiini.

5.3 Tutkimusaineiston keruu ja haastattelutilanteet

Haastattelua on mahdollista käyttää laadullisessa ja määrällisessä tutkimuksessa. Samoin haastattelusta saatua aineistoa on mahdollista analysoida sekä laadullisesti että määrällisesti. Haastattelussa yritetään keskustelun avuin selvittää ihmisten mielteitä. Haastattelija toimii keskustelun aloittajana ja johdattelijana. Haastattelutilanne on aina vuorovaikutuksellinen. (Eskola & Suoranta 1998, 85.)

Erilaisia haastattelun muotoja ovat strukturoitu haastattelu, puolistrukturoitu haastattelu, teemahaastattelu ja avoin haastattelu. Strukturoidun haastattelun kysymysten muotoilu on kaikille sama ja vastausvaihtoehdot ovat valmiit, kun taas puolistrukturoitu haastattelu on muuten hyvin samankaltainen, mutta sen kysymyksiin saa vastata omin sanoin. Teemahaastattelussa on myös etukäteen määrätty aihepiirit, mutta siinä kysymyksillä ei ole tarkkaa muotoa, vaan aihepiirejä käydään teema kerrallaan läpi vapaalla keskustelulla. Avoimet haastattelut muistuttavat eniten tavallista keskustelua ja siinä haastateltavien kanssa ei välttämättä käydä läpi samoja teemoja. (Eskola & Suoranta 1998, 86.)

Käytin tutkimusaineiston keruumenetelmänä siis strukturoitua haastattelua, jonka avoimet kysymykset toivat siihen myös puolistrukturoidun haastattelun piirteitä. Haastattelussani oli yhteensä yksitoista kysymystä, joista yhdeksän ensimmäistä oli monivalintakysymyksiä ja kaksi viimeistä avoimia kysymyksiä. Kysely löytyy opinnäytetyön lopusta (liite 1).

Haastattelun pohjana toimi e-lomake, johon täytin itse vastaukset nuorten puheesta. Täytin e-lomakkeen kahta kertaa lukuun ottamatta tabletilla. Valitsin tämän toimintatavan haastattelujen äänittämisen sijaan, koska nuorisotiloilla voi olla lähes mahdotonta löytää hiljaista paikkaa, jossa äänittäminen onnistuisi. Nuoret voivat myös arkailla keskustelun äänittämistä. Kyselyyn vastaaminen oli vapaaehtoista, mutta nuoria motivoitiin vastaamaan kyselyyn palkinnon avulla – vastaajien kesken arvottiin yksi henkilö, joka voitti kaksi leffalippua. Opinnäytetyön tilaaja hoiti leffalippujen hankinnan, kustannukset ja niiden antamisen arpomalleni voittajalle.

En halunnut antaa lomaketta nuorille itselleen käyttöön. Silloin olisi ollut suurempi riski siihen, että he vastaisivat huolimattomasti, jotta he pääsisivät kyselystä äkkiä eroon ja saisivat helpon mahdollisuuden voittaa leffaliput. Lisäksi kysymällä itse kysymykset pystyin pitämään nuoriin kontaktin ja esittämään auttavia lisäkysymyksiä, jos nuori ei ymmärtänyt alkuperäistä kysymystä tai ei osannut vastata siihen. Tällä tavalla myös ”en tiedä” vastauksia tulee vähemmän. ”En tiedä” on

usein nuorten ensimmäinen vastaus kysymyksiin ja siksi onkin tärkeää haastaa nuoria pohtimaan kysymyksiä tarkemmin.

Haastattelin nuoria lokakuun 2017 aikana yhteensä kymmenessä eri paikassa. Näistä kymmenestä kahdeksan oli nuorisotiloja tai -taloja. Lisäksi mukana oli Tampereen nuorisovaltuusto ja Tampereen Monitorointitalo 13:ssa toimivan käsityöpajan osallistujat. Haastatteluja toteutettiin seitsemässä eri kunnassa – Ylöjärvellä, Pirkkalassa, Tampereella, Orivedellä, Lempäälässä, Nokialla ja Kangasalla. Kaikissa kunnissa haastatteluja toteutettiin yhdellä nuorisotilalla, mutta Tampereella mukana oli kaksi nuorisotilaa. Ylöjärvellä oli tarkoitus toteuttaa kyselyitä kahdella nuorisotilalla, mutta työntekijän sairastumisen vuoksi toinen nuorisotila oli suljettu.

Ensimmäinen tapaaminen yksilön kanssa on aina tärkeä hetki. Sen merkitys korostuu etenkin silloin, kun yhteistä aikaa ei ole paljon. Oman asian saa helposti vastaanotettavaksi, kun tilanne on molemmin puolin rauhallinen. Kun pysyy itse rauhallisena, myös toisen on helpompi rauhoittua. (Innanen 2011, 33.)

Tätä Innasen periaatetta hyödynsin, kun lähestyin haastateltavia nuoria. Joskus se oli helpompaa, joskus taas todella vaikeaa. Jokaisen vierailemani nuorisotilan ympäristö, kulttuuri, ilmapiiri ja itse nuoret olivat erilaisia. Joissakin paikoissa nuoria oli helppo lähestyä, sillä heistä näki jo kauas, että he ovat avoimia ja vastaanottavaisia. Toisissa paikoissa taas nuoret tuntuivat suorastaan pakenevan minua eivätkä olleet erityisen yhteistyöhaluisia. Kuitenkin rauhallisuus ja kärsivällisyys palkittiin ja sain jokaiselta nuorisotilalta vastauksia. Kaiken kaikkiaan olen todella tyytyväinen vastaajien määrään suhteessa siihen, kuinka paljon tai vähän haastattelupaikoissa oli nuoria.

Aloitin haastattelutilanteet kertomalla kuka olen, mihin haastatteluni liittyy ja mikä sen idea on. Lisäksi kerroin mahdollisuudesta voittaa kaksi leffalippua. Haastattelujen kesto vaihteli noin 3-10 minuutin välillä. Kävin kysymykset huolellisesti nuorten kanssa läpi ja mikäli nuori ei ymmärtänyt kysymystä tai ei osannut vastata siihen, selitin kysymyksen merkityksen parhaani mukaan. Vaihtoehtoisesti esitin auttavia lisäkysymyksiä, jotka eivät kuitenkaan muokanneet alkuperäisen kysymyksen merkitystä. Avointen kysymysten kohdalla kirjoitin suoria lainauksia nuorten puheesta vastauskentälle. Toistin nuorten vastaukset ääneen, jotta nuoret voisivat korjata mahdolliset virheet ja väärinkäsityksiä ei tulisi.

Jotkut nuoret sanoivat minulle heti innoissaan, että vastaavat kysymyksiini, vaikka en ollut ehtinyt kertoa haastatteluni ideaa. Oli myös monia nuoria, jotka kuuntelivat haastattelun idean loppuun, mutta eivät olleet ihan varmoja haluavatko he osallistua siihen. Tällaisten

nuorten kohdalla tarvittava rohkaisu tai motivaatio löytyi heti sen jälkeen, kun mainitsin leffalippuarvonnän. Luonnollisesti kohtasin lisäksi sellaisia nuoria, jotka eivät suostuneet tulla haastateltavaksi. Heille sanoin, että jos tulette toisiin ajatuksiin, niin etsikää minut rohkeasti. En halunnut painostaa nuoria osallistumaan, sillä mielestäni on tärkeää vastata kysymyksiin omasta halusta. Silloin vastaukset ovat todennäköisemmin luotettavia ja niiden pohtimiseen käytetään enemmän aikaa.

Ympäristöltään ja ilmapiiriltään samantyyllisiä nuorisotiloja olivat Ylöjärven nuorisotila Antero, Pirkkalan nuorisotila Nasta, Kangasalan nuorisotila Sentteri ja Sääksjärven nuorisotalo. Nuorisotilat olivat rauhallisia, joko yhtenäisiä tai muutamaan osaan jaettuja tiloja. Jaetuissa tiloissa kävin jokaisessa huoneessa pyytämässä nuoria haastatteluun, jotta kaikki saisivat mahdollisuuden osallistua siihen halutesaan. Nuoret ottivat minut näissä paikoissa hyvin vastaan ja olivat kohteliaita. Ympäristön yleinen rauhallisuus auttoi kommunikoinnissa ja väärinkäsitysten välttämässä.

Multisillan nuorisokeskus, Nokian nuorisotila Nuksu ja Koilliskeskus Muru puolestaan olivat vilkkaampia paikkoja. Linnainmaalla sijaitseva Koilliskeskus Muru oli ehdottomasti kaikista vilkkain – nuoria oli paljon ja paikka oli melko äänekäs, mutta nuoret olivat sulassa sovussa keskenään. Murussa nuoret olivat jakautuneet kahteen kerrokseen, joten pidin huolen, että pyysin nuoria osallistumaan haastatteluun sekä ylä- että alakerrassa. Myös Multisillan nuorisokeskuksessa oli paljon kävijöitä ja Nuksulta nuoria löytyi myös mukavasti. Jokaisessa näistä kolmesta paikasta löytyi nuoria, jotka olivat todella kiinnostuneita osallistumaan haastatteluun, mutta myös monta osallistumisesta kieltäytynyttä. Multisillassa osallistujamäärään luultavasti vaikutti se, että siellä oli juuri tehty ruokaa ja nuoret halusivat syödä, ja Nuksulla oltiin aloittelemassa tietovisaa, johon nuoret halusivat osallistua. Haastavinta näissä paikoissa oli nuorten suuresta määrästä ja musiikista johtuva meteli, joka vaikeutti vastausten kuulemistä. Jouduinkin muutamaan otteeseen pyytää nuoria vastaamaan uudestaan.

Oriveden nuorisotalo erosi muista haastattelupaikoista vahvasti. Oriveden nuorisotalolla oli nuoria, jotka suostuivat osallistumaan haastatteluun ilman sen kummempaa suostuttelua – aivan kuten muissakin haastattelupaikoissa. Siellä nuorten lähestyminen oli kuitenkin huomattavasti haastavampaa kuin muualla, sillä minut saatettiin käskä pois ennen kuin ehdin edes esitellä itseäni. Muutaman kirosanankin sain kuulla, kun yritin mennä kertomaan asiani. Nuoret olivat jakautuneet omiin pieniin ryhmiinsä omiin huoneisiinsa.

Tampereen nuorisovaltuuston jäseniä haastattelin heidän kokoushuoneensa ulkopuolella. Haastattelutilanteet ja -ympäristö erosivat

siinä mielessä muista paikoista, että olin haastateltavien kanssa aina kahden kesken. Haastattelut toteutettiin kokoushuoneen ulkopuolella käytävällä. Siinäkin mielessä tilanteet olivat erilaisia, että olin rajannut haastateltavien määrän kolmeen. Näin tein sen takia, että en häiritsisi heidän kokoustaan toistuvasti ja koska aikataulu oli rajallinen, sillä olin samana iltana vielä menossa haastattelemaan nuoria Koilliskeskus Muruun. Nuorisovaltuuston jäsenet vastasivat kaikkein laajimmin ja jouduinkin pyytämään heitä tiivistämään vastauksiaan e-lomakkeen lyhyen vastauskentän vuoksi. Valitettavasti lyhyt vastauskenttä selvisi minulle vasta tuolloin, eikä sille enää voitu tehdä muutoksia, koska haastatteluja oli jo tehty.

Monitoimitalo 13:n käsityöpaja oli ikään kuin bonuksena mukana tutkimuksessa. Käsityöpajassa ei juuri ollut kohderyhmään kuuluvia henkilöitä. Suurin osa työpajan osallistujista oli joko liian nuoria lapsia tai vanhempia pienten lasten kanssa. Löysin kuitenkin kaksi kohderyhmään sopivaa nuorta, jotka onnekseni suostuivat molemmat osallistumaan haastatteluun. Haastattelutilanteet ja -ympäristö olivat siinä mielessä samanlaisia kuin nuorisotiloilla, koska ympärillämme kulki jatkuvasti muita henkilöitä ja paikka oli äänekas.

5.4 Aineiston analyysimenetelmä

Aineiston analysointi on koko tutkimuksen tärkeimpiä vaiheita, ja siihen tähdättiin jo tutkimuksen aloitusvaiheessa. Vaikka usein aineistoa analysoidaan vasta tutkimusprosessin lopussa, tutkimusmetodista riippuen analysointia saatetaan tehdä monissa vaiheissa. Analyysitavat voidaan jakaa karkeasti kahteen ryhmään: selittäviin ja ymmärtämistä tavoitteleviin. Selittämiseen pyrkiviä analyysimenetelmiä hyödynnetään usein määrällisissä tutkimuksissa ja ymmärtämiseen pyrkiviä analyysimenetelmiä laadullisissa tutkimuksissa. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 221–224.)

Bowker ja Star (2000) kertovat kategoria-analyysin perustuvan luokitteluun, tai kuten kategoria-analysoinnissa puhutaan: kategorisointiin. Luokittelemme ihmisiä ja asioita usein ajattelematta sitä sen kummemmin. Luokitteleminen on esimerkiksi ihmisten jakamista opiskelijoihin, työssäkäyviin, työttömiin ja eläkeläisiin tai eläinten jakamista lajien tai rotujen mukaisesti. Voimme luokitella ihmisten ja eläinten lisäksi oikeastaan mitä vaan – jopa esineitä, kaupunkeja tai tunteita. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2012, 18.)

Juhilan (2004) mukaan kategorisoinnissa luokittelun pohjalta syntyy kategorioita. Kategorioiden hyötyä tutkimuksen kohteena perustellaan sillä, että koko kulttuurimme perustuu ihmisten luonnolliseen taipumukseen järjestää kokemuksiaan ja luonnostaan vaikeita tai haastavia asioita. Ihminen yrittää käsitellä näitä asioita antamalla niil-

le merkityksen kategorisoinnin avulla. Kategoria-analyysi kytkeytyy vahvasti etnometodologiseen tutkimusperinteeseen. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2012, 18–20.)

Kategoria-analyysi auttaa tunnistamaan kulttuurisia merkityksiä ja tulkitsemaan ihmisten moraalisia jäsennyksiä. Bergman (1998) pitää moraalin ja vuorovaikutuksellisen toiminnan toisiinsa vahvasti sidonnaisina. Ihmisten moraalit on niin normaali ja jokapäiväinen asia, että niitä ei usein edes huomata vuorovaikutustilanteissa. Ihmiset työstävät puheessaan moraalit henkilökohtaisten kategoriavalintojen kautta. (Välimaa 2010, 29.)

Harvey Sacks on kategoria-analyysin tunnetuin pioneeri. Hänen tieteellinen elämäntyönsä koskee hänen kehittämäänsä jäsenyyskategorisointia. Ruusuvuoren (2001) mukaan jäsenyyskategorisoinnille ominaista on sosiaalisen järjestyksen tavoittelu ihmisten toiminnassa sekä arjen metodien tutkiminen. Jäsenyyskategorisoinnissa tutkitaan ihmisen toimintaa ja arkea tutkittavan itsensä näkökulmasta. Huomio jäsenyyskategorisoinnissa suunnataan ihmisten keinoihin selittää ja perustella omaa toimintaansa ja siihen liittyviä ilmiöitä sekä heidän tapaan kategorisoida asioita niistä yleisesti puhuttaessa. (Jokinen, Juhila & Suoninen 2012, 24–26.)

Olen käyttänyt tutkimuksessani jäsenyyskategoria-analyysia, vaikka se ei välttämättä ole kaikkein tunnetuin tai käytetyin aineiston analyysimenetelmä. Menetelmä on minulle ennestään jo vähän tuttu ja olen todennut sen toimivaksi tämänkaltaisissa tutkimuksissa. Jäsenyyskategoria-analyysilla on mahdollista analysoida sekä laadullista että määrällistä tutkimusaineistoa, vaikka määrällisessä tutkimuksessa se on ehkä käytännöllisempi. Koska aineistoni on pääasiassa määrällistä, koen jäsenyyskategoria-analyysin oikein toimivana menetelmänä tutkimusaineistoani analysoidessa.

5.5 Tutkimuksen luotettavuus ja eettisyys

Tutkimuksen eettisyys on tutkijan vastuulla. Tutkijan on huomioitava useita eettisiä kysymyksiä esimerkiksi tiedon hankintaan ja julkaisuun sekä tutkimuksen arviointiin liittyen. Eettisesti toteutetun tutkimuksen lähtökohtana on ihmisarvon ja itsemääräämisoikeuden kunnioittaminen. Suostuttelu on sallittavaa, mutta sen kanssa täytyy olla tarkka, jotta se ei muutu pakottamiseksi. Tutkimukseen osallistuvilta henkilöiltä on selvitettävä heidän suostumuksensa osallistumiseen ja heille on kerrottava tutkimuksen mahdolliset riskit. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 23–25.)

Eettisesti toteutettuun tutkimukseen kuuluu ennen kaikkea rehellisyys. Tutkimus tulee olla huolellisesti tehty ja se esitellään tarkasti.

Tutkimusta varten käytettyjen tiedonhankintamenetelmien tulee olla eettisesti kestäviä. Epäeettisessä tutkimuksessa viittaaminen aikaisempiin tutkimustuloksiin on puutteellista ja raportointi harhaanjohtavaa. Epärehellisyys, kuten tulosten keksiminen, muokkaaminen tai salaaminen ei ole suvaittavaa. On hyvin tärkeää pitää huoli tutkimukseen osallistuneiden henkilöiden yksityisyyden suojasta. (Finni & Merro 2007.)

Kimmel (1988) muistuttaa, että eettisen ja epäeettisen toiminnan välillä oleva raja ei ole selkeä. Hän myös korostaa, että tutkijalla on oltava tarpeeksi ammattitaitoa ja herkkyyttä, joita tarvitaan oman tutkimuksen eettisten ongelmien löytämisessä ja niiden myöntämisessä. (Eskola & Suoranta 1998, 59.)

Vaikka tutkimuksen virheettömyys on tavoiteltavaa, virheitä sattuu ja sen myötä tulosten luotettavuus vaihtelee. Tämän vuoksi tutkimusprosessissa on tärkeää arvioida sen luotettavuutta. Tutkimuksen luotettavuus lisääntyy, mikäli useista samanlaisista tutkimuksista saadaan samanlaiset vastaukset tutkijasta riippumatta. Määrällisen tutkimuksen luotettavuuden arviointia varten löytyy tilastollisia menetelytapoja. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 231.)

Tulosten validiudella eli pätevyydellä tarkoitetaan sitä, miten hyvin tutkimusmenetelmällä on onnistuttu mittaamaan sitä mitä pitikin. Joskus voi käydä niin, että tutkimuksessa on todellisuudessa mitattu jotakin muuta kuin mitä oli suunniteltu. Tutkimusta ei voida pitää validina esimerkiksi silloin, kun tutkimuskysymysten laatija ja kysymyksiin vastaavat henkilöt ovat käsittäneet kysymykset eri tavalla, mutta tutkija ei muuta alkuperäistä ajattelumalliaan saatuihin vastauksiin sopivammaksi. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 231–232.)

Laadullisen tutkimuksen kohdalla luotettavuutta lisää huomattavasti koko tutkimusprosessin kuvaaminen tarkasti ja totuudenmukaisesti. Mikäli tutkimus on toteutettu haastatteluna, on tärkeää kuvata haastattelutilanteita, niiden kestoja ja haastattelu ympäristöä. (Hirsjärvi, Remes & Sajavaara 2014, 232.)

Tässä opinnäytetyössä kuvaan tutkimuksen kaikkia vaiheita mahdollisimman tarkasti. Kuvailen erilaiset toimintaympäristöt, joissa haastattelut toteutettiin. Kerron myös olosuhteista, jotka ovat voineet vaikuttaa haastattelutilanteeseen ja nuorten antamiin vastauksiin. Erilaiset toimintaympäristöt ja toimintakulttuurit edellyttävät tutkimuksen tekijältä herkkyyttä havainnoida tilanteita ja kykyä tehdä valintoja oman lähestymistavan suhteen. Opinnäytetyö annetaan luettavaksi ja arvioitavaksi työn tilaajalle ja opinnäytetyön ohjaajalle.

6 TUTKIMUKSEN TULOKSET

Haastatteluuni vastasi yhteensä jopa 56 nuorta. Vastaukset jakautuivat kymmenen haastattelupaikan kesken seuraavasti:

1. Nuorisotila Nasta, Pirkkala: 10 vastausta
2. Koilliskeskus Muru, Tampere: 10 vastausta
3. Nuorisotila Sentteri, Kangasala: 7 vastausta
4. Sääksjärven nuorisotalo, Lempäälä: 6 vastausta
5. Nuorisotila Antero, Ylöjärvi: 5 vastausta
6. Nuorisotila Nuksu, Nokia: 5 vastausta
7. Multisillan nuorisokeskus, Tampere: 4 vastausta
8. Oriveden nuorisotalo, Orivesi: 4 vastausta
9. Tampereen nuorisovaltuusto: 3 vastausta
10. Monitoimitalo 13:n käsityöpaja, Tampere: 2 vastausta

Olen jakanut tutkimustulosten kertomisen kahteen alalukuun. Tämän tein sen vuoksi, että nuorten vastaukset oli kysymysteni muotoilun vuoksi helppo jakaa määrälliseen osuuteen ja laadulliseen osuuteen. Vastaukset olisi voitu jakaa myös toisella tavalla, jossa käsittelisin ensin ensimmäiseen tutkimuskysymykseeni liittyviä kysymyksiä ja sitten toiseen liittyviä. Tässä oli ongelmana kuitenkin se, että kahden viimeisen monivalintakysymyksen sisältö (liite 1) vastaa omalla tavallaan molempiin tutkimuskysymyksiin. Siksi koin vastausten jakamisen tutkimustyyppiin mukaan selkeämpänä.

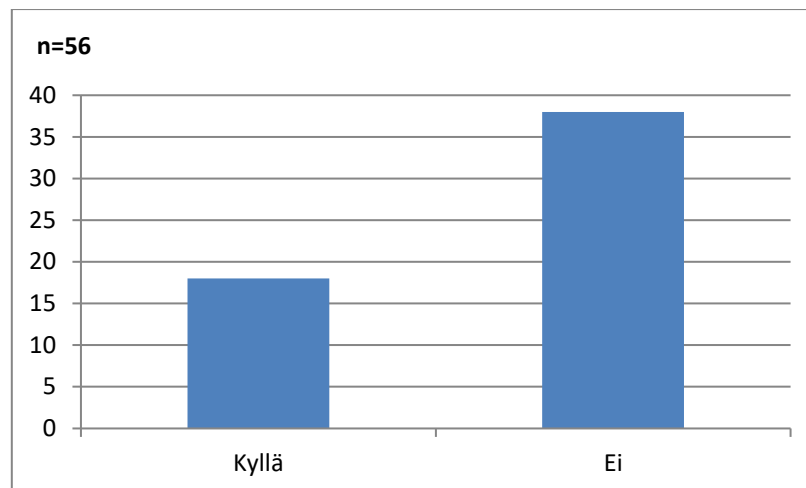
6.1 Määrällisen tutkimusosuuden tulokset

Käyn ensin läpi määrällisestä tutkimusosuudesta saadut tulokset. Jaoin kysymysten vastaukset kategorioihin. Vaikka kategoriat olivat valmiiksi melko hyviä, joidenkin kysymysten kohdalla päätin yhdistellä vastauskategorioita isommiksi yhtenäisiksi kategorioiksi. Toimin näin, jotta kategorioita olisi vähemmän ja tutkimustulosten tulkitseminen selkeämpää. Kysymykset, joiden vastausvaihtoehdot olivat kyllä, ei tai ehkä/en osaa sanoa, muodostivat omat kategoriansa automaattisesti eikä niitä voida jakaa. Taulukot on nimetty haastattelukysymysten mukaan, mutta kysymykset eivät kaikissa ole alkuperäisessä muodossaan. Kaikki kysymykset ja niiden vastausvaihtoehdot alkuperäisessä muodossaan ovat nähtävissä liitteessä 1.

Ensimmäisessä haastattelukysymyksessä selvitin, ovatko nuoret kuulleet KultTourista. Tämän kysymyksen vastauskategoriat olivat yksinkertaisesti ”kyllä” ja ”ei”. Yhteensä 38 (67,86 %) haastattelemastani 56 nuoresta ei ollut kuullut kyseisestä tapahtumasta tai ei muistanut kuulleensa. Eli nuorista 18 (32,14 %) oli tietoisia tapahtumasta. Tapahtumaa oli useimmissa paikoissa vasta aloitettu mainostamaan, jo-

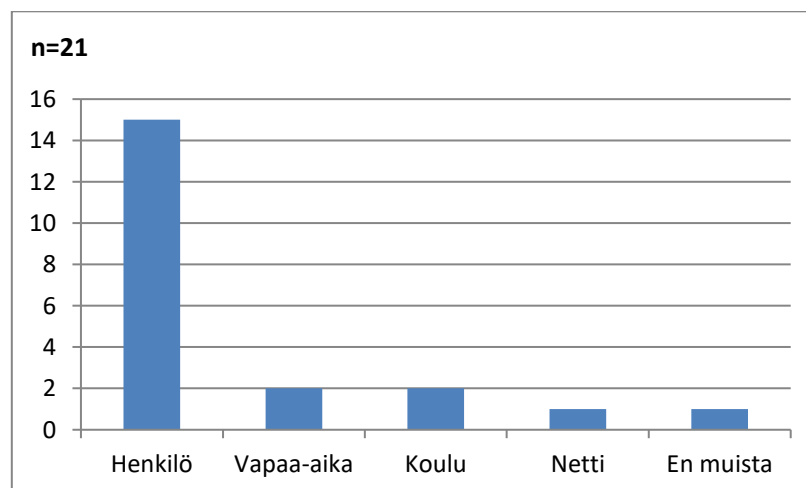
ten siinä mielessä ei ole ihme, että nuorista vain noin kolmasosa ollut kuullut siitä. Tietoisuus tapahtumasta oli vaihtelevaa myös haastattelupaikkojen kesken, mutta jokaisessa paikassa vähintään yksi nuori oli kuullut tapahtumasta aikaisemmin.

Taulukko 1. Oletko kuullut nuorten kulttuuriviikoista eli KultTourista?

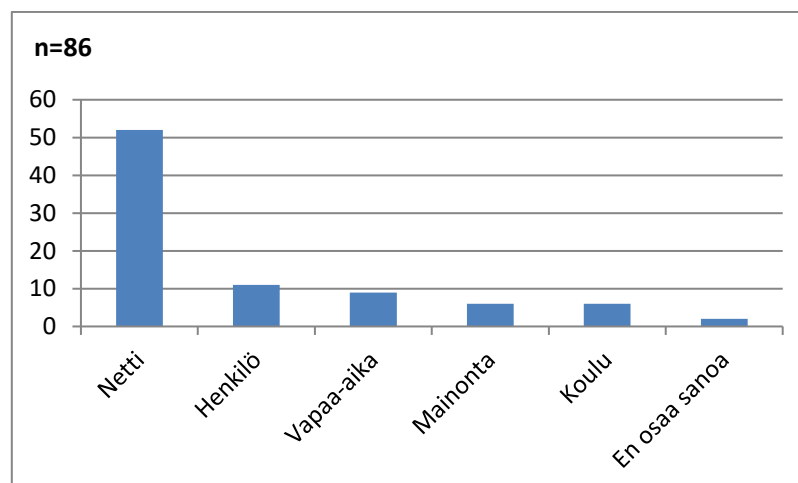
Toisessa kysymyksessä selvitin tapahtumasta kuulleilta nuorilta mistä he ovat saaneet siitä tietoa. Vastausten perusteella kategorioita muotoutui viisi: henkilö, vapaa-aika, koulu, netti ja en muista. Vastauksia on yhteensä 21, vaikka tapahtumasta tietoisia nuoria oli 18. Osa heistä oli kuullut tapahtumasta useammasta paikasta. Yhteensä 15 (71,43 %) heistä osa oli kuullut tapahtumasta joltakin toiselta henkilöltä – nuorisotyöntekijältä tai nuoriso-ohjaajalta, kaverilta tai äidiltä. Jaetulla toisella sijalla olivat ”vapaa-aika”, joka sisälsi harrastukset ja tapahtumat sekä ”koulu”. Molempiin kategorioihin vastauksia tuli 2 (9,52 %). Jäljelle jääneet kategoriat eli sosiaalisen mediankin sisältävä ”netti” ja ”en muista” saivat molemmat yhden vastauksen (4,76 %).

Taulukko 2. Jos olet, niin mistä?

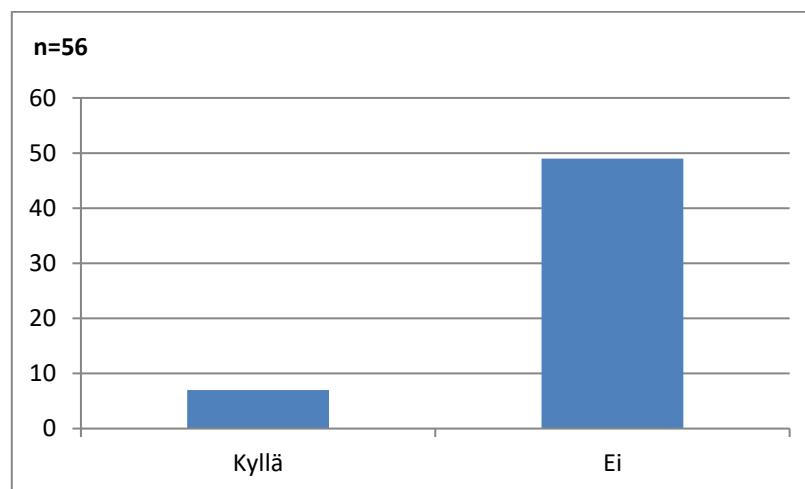
Kolmanteen kysymykseen kategorioita muodostui yhteensä kuusi, joista osa onkin samoja, kuin edellisessä kysymyksessä. Tämä kysymys siis käsitteli sitä, mitä kautta tapahtumaa olisi vastaajien mielestä paras markkinoida. Vastauksia sain yhteensä 86, koska jälleen osa nuorista valitsi useamman vaihtoehdon. Kategoriat ovat netti, henkilö, vapaa-aika, mainonta, koulu ja en osaa sanoa. ”Netti” sisälsi tässäkin kysymyksessä sosiaalisen median ja vastauksia tähän kategoriaan tuli 52 (60,47 %). ”Henkilö” -kategoria sisälsi kaverit ja nuorisotyöntekijät, ja siihen vastauksia sain yhteensä 11 (12,79 %). ”Vapaa-aika” -kategoriaan sisältyivät tällä kertaa harrastukset, kirjasto, nuorisotila ja nuorten suosimat paikat. Vastauksia tähän kategoriaan tuli 9 (10,47 %). Sekä uutiset, lehdet, mainokset, kauppojen seinät ja seinät yleisesti sisältävä ”mainonta” että ”koulu” saivat molemmat 6 vastausta (6,98 %). Viimeisenä on kategoria ”en osaa sanoa”, johon sain 2 vastausta (2,33 %).

Taulukko 3. Miten tieto KultTourista tavoittaisi nuoret parhaiten?

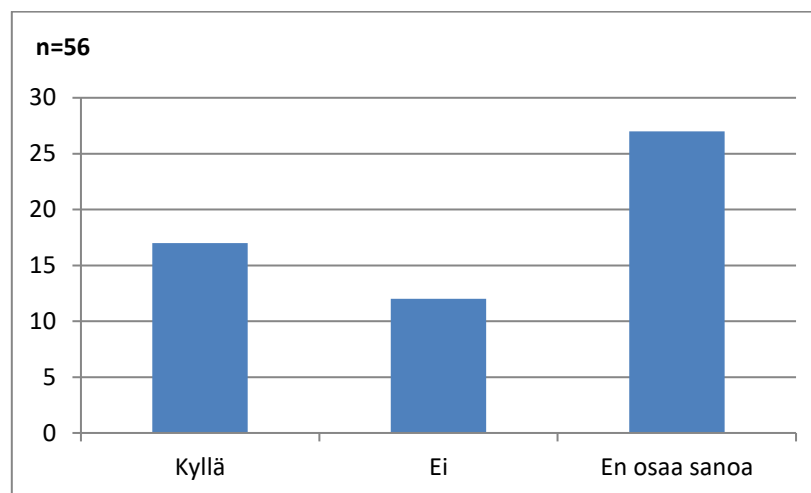
Seuraavan kysymyksen kategoriat olivat jälleen ”kyllä” ja ”ei”. Kysymyksessä kysyttiin onko nuori osallistunut aikaisemmin KultTouriin. Luonnollisesti samat nuoret, jotka eivät olleet kuulleet tapahtumasta, eivät pääsääntöisesti myöskään olleet osallistuneet siihen aikaisemmin. Kaksi vastannutta nuorta olivat poikkeuksellisessa tilanteessa, kun he eivät olleet kuulleet tapahtumasta, mutta olivat osallistuneet siihen. Molemmissa tilanteissa nuorisotilan työntekijä oli läsnä ja nuorten vastatessa kysymykseen kielteisesti hän kertoi, että hän muistaa nuoren joskus osallistuneen KultTourin yhteen tapahtumaan. Nuoret eivät siis olleet osanneet yhdistää tapahtumaa KultTouriin kuuluvaksi. Vastauksia on luonnollisesti yhtä paljon kuin vastaajiakin eli 56, joista 49 (87,50 %) oli ei-vastauksia ja 7 (12,50 %) kyllä-vastauksia.

Taulukko 4. Oletko osallistunut Kult Touriin aikaisemmin?

Viidentenä kysyin nuorilta aikovatko he tänä vuonna osallistua Kult-Touriin. Kategorioita ovat "kyllä", "ei" ja "en osaa sanoa". Yhteensä 27 nuorta (48,21 %) ei osannut sanoa aikovatko he osallistua tapahtumaan. "Kyllä" -kategoriaan vastasi 17 nuorta (30,36 %). Eli nuoria, jotka eivät halunneet osallistua tapahtumaan, oli yhteensä 12 (21,43 %).

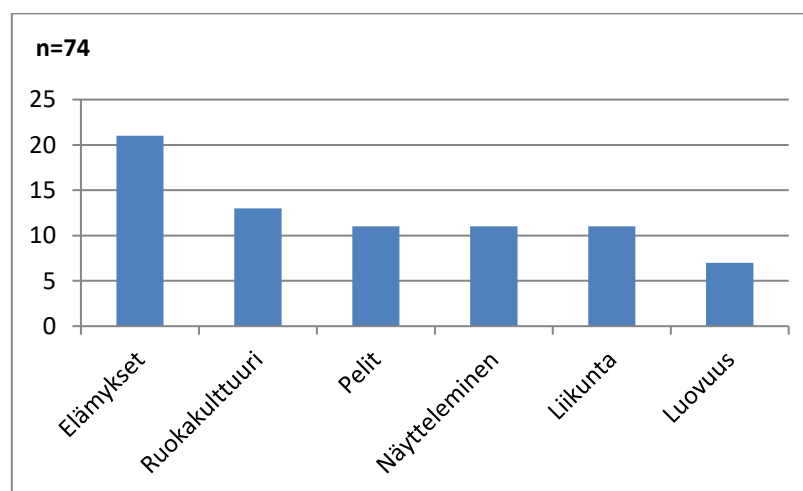
Taulukko 5. Aiotko osallistua Kult Touriin tänä vuonna?

Kuudes kysymys vaati jälleen enemmän kategorioiden työstämistä. Kysymys koski niitä nuoria, jotka vastasivat edelliseen kysymykseen "kyllä" tai "en osaa sanoa". Kysymyksessä selvitettiin, mitkä kulttuurilliset toiminnot ja tapahtumat KultTourin sisällä kiinnostavat vastanneita nuoria eniten. Kategorioita on kuusi, jotka ovat "elämykset", "ruokakulttuuri", "pelit", "liikunta", "näytteleminen" ja "luovuus". Kategorioiden nimet eivät sinänsä sulje toisiaan pois, enkä väitä, että esimerkiksi "luovuus" on ainoa kategoria, jossa esiintyy luovuutta tai "elämykset" on ainoa kategoria, jonka sisällön voi kokea elämyksellisenä.

Tässäkin kysymyksessä oli mahdollista valita useampi vastausvaihtoehto ja vastauksia tuli yhteensä 74. ”Elämyksiin” sisältyy musiikki ja musiikkitapahtumat, teemaillat sekä muut tapahtumat ja siihen vastasi 21 nuorta (28,38 %). Toiseksi eniten nuoria kiinnosti ”ruokakulttuuri”, johon vastauksia tuli 13 (17,57 %). ”Pelit”, elokuvat ja teatterin sisältävä ”näyttelemineen” ja ”liikunta” saivat jokainen 11 vastausta (14,86 %). Pienimmän suosion sai taiteen, kädentaidot, näyttelyt ja museot sisältänyt ”luovuus”, johon vastasi 7 nuorta (9,46 %).

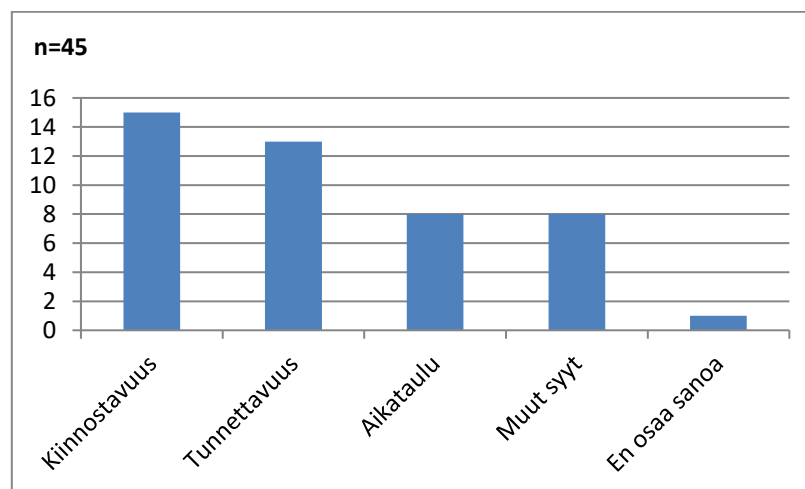
Taulukko 6. Jos haluat osallistua KultTouriin, mikä sinua kiinnostaa?

Seitsemännessä kysymyksessä selvitettiin syitä sille, miksi vastaajat eivät osallistuisi KultTouriin. Kysymykseen vastasivat nuoret, jotka vastasivat viidenteen kysymykseen ”ei” tai ”en osaa sanoa”. Osa nuorista valitsi useamman vastausvaihtoehdon. Yhteensä vastauksia on 45. Kategorioiksi muodostuivat ”tapahtuman kiinnostavuus”, ”tapahtuman tunnettavuus”, ”aikataulu”, ”muut henkilökohtaiset syyt” ja ”en osaa sanoa”. ”Aikataulu” sisälsi päällekkäiset tapahtumat ja yleiset aikataululliset ongelmat ja ”muut henkilökohtaiset syyt” sisälsi kavereiden haluttomuuden osallistua, omanlaisten juttujen puutteen, avajaistapahtuman sijainnin, unohtamisen ja nuoren kokemuksen siitä, että hän ei kuulu tapahtuman kohderyhmään.

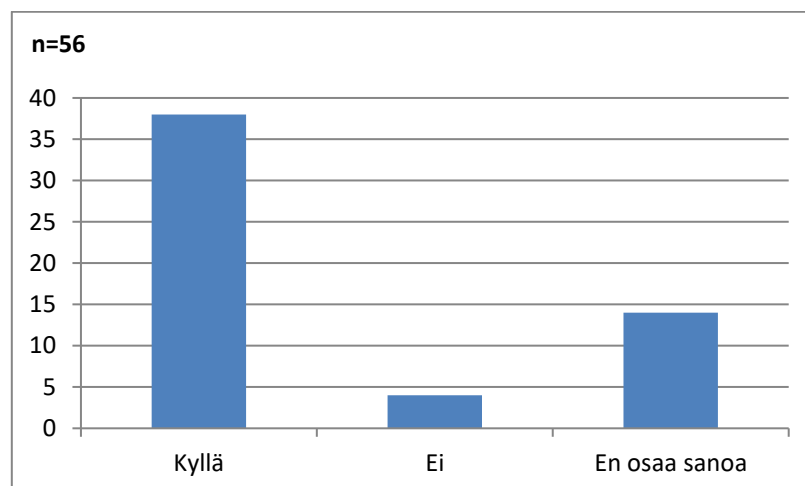
Seitsemänten kysymykseen vastanneista nuorista 15 (33,33 %) oli sitä mieltä, että heitä ei yksinkertaisesti kiinnosta osallistua tapahtumaan. Tapahtuman ”kiinnostavuus” oli siis syy osallistumattomuuteen. Vastauksista 13 (28,89 %) koski kategoriata ”tunnettavuus”, eli he eivät tienneet tapahtumasta tarpeeksi. Sekä ”aikataulu” että ”muut syyt” saivat molemmat 8 vastausta (17,78 %). ”En osaa sanoa”-kategoriaan vastasi yksi nuori (2,22 %), joka ei osannut nimetä syytä sille, miksei hän aio osallistua tapahtumaan.

Taulukko 7. Jos et aio osallistua, niin miksi et?

Kahdeksas kysymys liittyi nuorten käsitykseen siitä, onko nuorilla yleisesti kiinnostusta osallistua KultTourin suunnitteluun ja järjestämiseen. Kategoriat ovat ”kyllä”, ”ei” ja ”en osaa sanoa”. Vastanneista nuorista 38 (67,86 %) oli sitä mieltä, että on varmasti tapahtuman järjestämisestä kiinnostuneita nuoria. ”En osaa sanoa” vastauksia sain 14 kappaletta (25,00 %). Vain 4 (7,14 %) vastaajista uskoi, että nuorilla ei ole kiinnostusta lähteä mukaan tapahtuman suunnitteluun ja järjestämiseen.

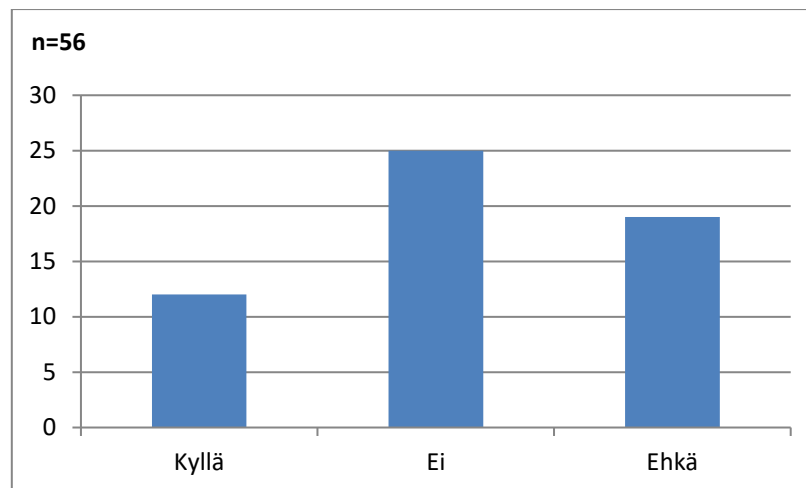
Taulukko 8. Kiinnostaisiko nuoria olla mukana järjestämässä KultTouria?

Viimeinen monivalintakysymys toimi jatkokysymyksenä edelliselle kysymykselle. Nuorilta kysyttiin, löytyisikö heiltä itseltään kiinnostusta olla mukana KultTourin suunnittelussa ja järjestämisessä. Vastauksissa esiintyi pientä ristiriitaisuutta, jota avaan myöhemmin pohdinnassa. Kategoriat ovat jälleen suoraan poimittu e-lomakkeesta, eli ne ovat ”kyllä”, ”ei” ja ”ehkä”. Nuorista 25 (44,64 %) eivät halunneet olla mukana suunnittelu- ja järjestämistoiminnassa. Nuorista 12 (21,43 %) taas sanoi suoraan, että kiinnostusta löytyy. Loput, eli 19 nuorta

(33,93 %) vastasivat ”ehkä”. Heidän kohdallaan kiinnostusta saattaisi löytyä, mikäli tapahtuman suunnittelu- ja järjestämistoiminnan aika-taulu olisi sopiva tai heillä olisi mahdollisuus suunnitella heitä itseään kiinnostavia tapahtumia.

Taulukko 9. Haluaisitko itse osallistua suunnitteluun ja tekemiseen?

6.2 Laadullisen tutkimusosuuden tulokset

Vaikka hyödynsin kategoria-analyysia myös laadullisen tutkimusosuuden tulkitsemisessa, en ole analysoinut tuloksia täysin samalla tavalla kuin määrällistä tutkimusosuutta. Sen sijaan, että kategoriat olisivat olleet valmiina vaihtoehtoina, olen poiminut teemoja avoimista vastauksista ja jäsentänyt ne yhtenäisiin kategorioihin. Teemat olivat hyvin jakautuneet eri haastattelupaikkojen välillä siten, että niin samoja kuin uusiakin teemoja nousi esiin eri paikoissa.

Olen jakanut tämän alaluvun kahteen osaan, jossa kummassakin tuon esiin yhdestä avoimesta kysymyksestä saatuja tuloksia. Käsittelem kysymystuloksia samassa järjestyksessä kuin kysymykset esiintyivät liitteen 1 e-lomakkeessa.

6.2.1 Nuorten käsitys kulttuurista

Ensimmäisessä avoimessa kysymyksessä selvitettiin nuorten mielipiteitä kulttuurista ja sen henkilökohtaisia merkityksiä heille. Ensimmäisen avoimen kysymyksen vastauksia oli yhteensä 85 ja niistä poimittuja teemoja oli yhteensä 29. Näistä teemoista syntyi viisi pääkategoriaa: eri väestöjen kulttuurit, ominaisuudet, monimuotoisuus, elämykset ja en tiedä. Kategoriaan ”en tiedä” ei laskettu sellaisia vastauksia, missä nuori aloitti sanomalla ”en mä tiedä” ja heti sen jälkeen kertoi omia näkemyksiään kulttuurista. Tällaiset vastauksista kävi ilmi, että

vaikka nuori epäili omaa näkemystään kulttuurista, hänellä oli silti jonkinlainen käsitys siitä, mitä kulttuurilla tarkoitetaan.

Vastauksia kategoriaan ”en tiedä” sain 17 kappaletta (20,00 %). Toisin sanoen tasan viidesosa nuorista ei osannut kertoa, mitä kulttuuri on.

Kahdeksasta eri teemasta koostuva kategoria ”eri väestöjen kulttuurit” sai yhteensä 24 vastausta (28,24 %). Mainittuja teemoja olivat suomalaisuus ja suomalainen kulttuuri, eri väestöjen kulttuurit, uskonnot, perinteet, historia, yhteiskunnallisuus, säännöt sekä kaupungit. Etenkin suomalainen kulttuuri ja uskonnot nousivat vastauksissa esiin.

Kulttuuria on aika paha sanoo tiivistettynä. Kulttuuri kertoo ihmisten tavoista, uskonnoista ja perinteistä.

No periaatteessa kaikki just uskonnot.

Mulle tulee vaan mieleen niinku... Ehkä eri kaupungit tai jotain.

Isänmaallisuus on iso osa kulttuuria.

Jotain eri kansalaisuuksia...

Kulttuuri on ny mitä on. Kai siihen kuuluu jotain kansallismusiikkia ja kansallisruokaa ja tälleen.

...yhteiskuntaa koskevat asiat.

Kategoria ”elämykset” koostui yhdeksästä teemasta. Teemoihin kuuluivat pitkälti samat asiat, mitä KultTour tarjoaa nuorille: tanssi, musiikki, tapahtumat, taide, ruoka, kokemukset, kirjallisuus, näyttelyt ja teatteri. ”Elämyksiin” sisältyviä vastauksia edellä mainituista teemoista löytyi 22 kappaletta (25,88 %). Erityisesti taiteen ja musiikin merkitys kulttuurisina tekijöinä nousi esiin.

Uusia kokemuksia.

Kulttuuri... Oikeesti en mä osaa sanoo mitään. Tulee tämmöset tapahtumat mieleen, missä on moni ihminen mukana.

Musiikkia ja ruokaa ja hyvää mieltä. Tanssimista kanssa.

Kaikki nää taide- ja ruokakulttuuri tullut koulussa esiin.

Ruoka, musiikki, taide, kirjallisuus... – – Lähimpänä musiikki.

Kulttuuri. Se pitää sisällään... Niinku taiteen, musiikin, kaikki tälläset.

”Ominaisuudet” -kategoria sisältää kahdeksan eri teemaa ja yhteensä 13 vastausta (15,29 %). Tässä kategoriassa on siis paljon teemoja, jotka esiintyivät vastauksissa vain yhden kerran. Teemat ovat pukeutuminen, puhetavat, tavat, vanhuus, mielenkiinnon kohteet, hyvä mieli sekä ihmisten toiminta ja sen perusta.

Vanhuutta.

No periaatteessa lyhennettynä elämäntavat...

Mitä me tehdään ja miksi tehdään.

...tapakulttuuri ja joku pukeutuminen.

Kaikki ihmisen pukeutuminen ja puhetavat.

Viimeisenä kategoriana on ”monimuotoisuus”, joka koostui vain kolmesta teemasta. Nämä teemat olisi luultavasti voitu sisällyttää myös vaikka edellisessä kappaleessa listattuihin ominaisuuksiin, mutta halusin pitää ne omana kategorianaan. ”Monimuotoisuuden” kolme teemaa ovat erilaisuus, rikkaus ja ylipäätään kaikki, koko elämä. Näihin teemoihin liittyviä vastauksia tuli yhteensä 9 kappaletta (10,59 %).

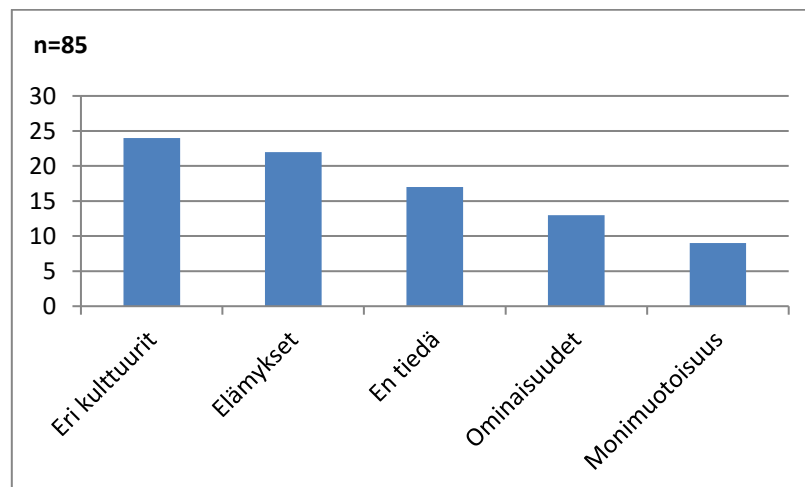
Erilaisuutta.

No niinku kaikki mitä maailmassa on, kaikki erilaisuus.

Just sellasta erilaisuutta... – – ...ja just niinku rikkautta.

No se on oikeestaan vähän niinku kaikki.

Taulukko 10. Mitä "kulttuuri" sinun mielestäsi pitää sisällään?

Ensimmäisessä avoimessa kysymyksessä kysyttiin myös, mitä kulttuuri nuorelle itselleen merkitsee. Suurin osa nuorista ei vastannut tähän kysymykseen laisinkaan – edes ”en mä tiedä” vastauksia en saanut. Haastattelemistani 56:stä nuoresta vain 8 (14,29 %) vastasi tähän kysymykseen. Vastajista neljäsosa eli 2 nuorta piti kulttuuria merkittävänä asiana. Jäljelle jääneet kolme neljäsosaa eli 6 nuorta eivät pitäneet kulttuuria niinkään tärkeänä.

Mulle se merkitsee aika paljon.

Kulttuuri ei merkitse mitään.

Se ei merkitse mulle oikeastaan yhtään mitään.

6.2.2 Nuorten toiveita kulttuuritapahtuman sisällöstä

E-lomakkeen viimeisessä kysymyksessä nuorilta kysyttiin heidän ehdotuksiaan nuorille mielenkiintoisesta kulttuuritapahtumasta. Pyysin nuoria olemaan ajattelematta tapahtuman realistisuutta ja ehdottamaan mitä tahansa, mikä heistä olisi hienoa. Vastauksia sain yhteensä 77. Ne jakautuivat jälleen teemoihin, joita tällä kertaa muodostui 23. Nämä 23 teemaa jaoin neljään kategoriaan: valmiit tapahtumaideat, tapahtumalta toivotut ominaisuudet, mahdolliset aihepiirit ja en osaa sanoa.

”En osaa sanoa” -kategoriaan vastasi 10 nuorta (12,99 %). Tähän kategoriaan sisältyi kaikki ”en tiedä” ja ”en osaa sanoa” -vastaukset. Lisäksi lainauksissa on sellaiset vastaukset, joissa ei suoraan kerrottu mitä tapahtumalta toivoo, mutta joissa ei myöskään ollut selkeitä teemoja. Tälläkään kertaa en laskenut kategoriaan mukaan sellaisia

vastauksia, joissa nuori oli kuitenkin kertonut lisäksi ideoita kulttuuri-tapahtumaa varten.

En mä tiiä, joku semmonen kiva.

Ei oo mitään kauheen ennenkuulumatonta. Kulttuuri on aika tuttua juttua.

Tapahtumia on aika lailla jo, mutta niistä ei ilmoiteta.

Toinen kategoria, ”valmiit tapahtumaideat”, sai myös 10 vastausta (12,99 %). Valmiin kategorian kuuteen teemaan kuuluvat juhlat, disco, autotapahtuma, lävistys- tai tatuointitapahtuma, retket ja festarit. Retket saivat näistä suurimman suosion, eli 4 vastausta. Juhlia toivoi 2 nuorta ja loput ideat saivat yhden äänen.

Espanjassa lomapaikka, siellä on lämmintä...

Discot ja tällaset...

Mennään kattoon vaikka leffaa.

En mä tiedä, ehkä se vois liittyä esim. just ku on joku halloween, nii vois yhdistää sellasiin.

Kaikki halloween ja tällatteen. Kaikki erilaiset juhlat.

Ollaan jossain paikassa, esim. joku yöjuttu...

”Tapahtumalta toivotut ominaisuudet” sisälsi seitsemän teemaa, jotka ovat: tunnetut esiintyjät, uusi ja nykyaikainen, vapaamuotoinen, ilmainen, edullinen, illalla toteutettava ja yhdessäoloa sisältävä. Nuorten toivomia tapahtuman piirteitä ilmeni vastauksissa 19 kappaletta (24,68 %). Uutta ja nykyaikaista sisältöä toivoi 5 nuorta, tunnettuja esiintyjiä 8 nuorta ja ilmaista tapahtumaa 2 nuorta. Muut teemat nousivat vastauksista vain kerran ilmi.

Tunnettu artisti – ku sais keikalle.

Varmaan just joku et sinne tulee joku kuuluisa laulaja tai esiintyjä.

Että joku artisti tulis Nokialle ja että sinne tyyliin pääsis ilmaseks.

Mä en yhtään tiedä... Ehkä enemmän sellasta nykykulttuuria.

Jotain nykyaikaista, josta nuoret voisivat innostua.

Ilmainen tai ei kallis – nuorilla on kynnyks, mistä maksaa.

Just semmonen hyvin vapaamuotoinen.

Kaikista suosituin kategoria oli ”mahdolliset aihepiirit”, joka sisälsi yhdeksän teemaa. Teemoihin kuuluvat kilpailut, tulevaisuuden suunnittelu, suomalainen kulttuuri, puhelin- ja somejuttu, pelit, liikunta, musiikki, ruoka ja eri kulttuurien yhdistäminen. Tämä kategoria sai 38 vastausta (49,35 %). Suurimman suosion saavutti musiikki, joka sai 14 näistä vastauksista. Ruoka puolestaan sai 6 vastausta, eri kulttuurien yhdistäminen ja liikunta 5 vastausta sekä pelit 3 vastausta. Loput teemat saivat yhden vastauksen.

Varmaan joku musiikki on aika kova sana...

No kaikki monipuoliset niinku. Tosi moni nuori tykkää puhelinjutuista ja sit jotain somee.

No varmaan sellainen, että sekottaa kaikkia, niinku ruokajuttu. Ihmisiä on erilaisia nii sekoittamalla sais laajemman kiinnostuksen.

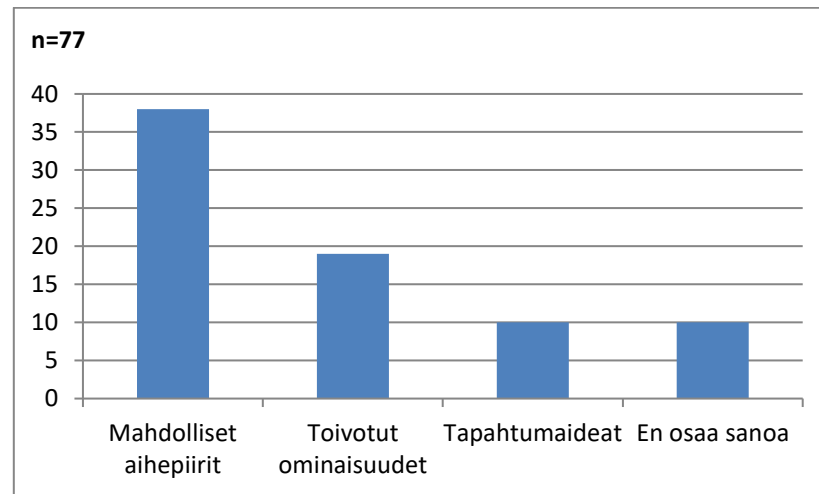
Monenlaisia niinku eri kulttuureista. Just niinku joku tomonen ruokajuttu.

Tarttis avartaa enemmän sitä (kulttuuria). Pitäis näyttää eri kulttuureita.

Playstationilla pelaaminen, urheilu, jalkapallo.

Varmaan jotain musiikkia ja sitten jotain liikuntaa.

Taulukko 11. Millainen kulttuuri herättäisi nuorissa kiinnostusta?

7 JOHTOPÄÄTÖKSET

Suurin osa KultTourista kuulleista nuorista oli kuullut tapahtumasta joltakin toiselta henkilöltä. Erikoismedian tunnettu ”puskaradio” lie-nee siis yksi tehokkaimmista keinoista tuoda tietoa tapahtumasta nuorten keskuuteen. ”Puskaradio” oli myös toiseksi toivotuin ilmoituskanava, missä nuorille voitaisiin KultTouria mainostaa.

Tutkimustuloksista kävi ilmi, että suurin osa nuorista pitää sosiaalista mediaa parhaimpana tiedotuskanavana ja toivoo enemmän markkinoitua sosiaalisessa mediassa. KultTouria on kuitenkin mainostettu tänä vuonna ja aikaisempinakin vuosina sosiaalisessa mediassa. KultTourilla on omat nettisivut sekä käyttäjätunnukset Instagramissa, Facebookissa ja Snapchatissä. Lisäksi eri kaupunkien ja kuntien nuorisotyöntekijät mainostavat tapahtumaa esimerkiksi nuorisotilojen tai nuorisopalveluiden omissa sosiaalisen median kanavissa. Ongelma sosiaalisessa mediassa ei siis välttämättä ole niinkään mainonnan puutteessa, vaan siinä, että nuoret eivät seuraa sosiaalisessa mediassa niitä kanavia, joissa KultTouria mainostetaan.

Lähes 90 % haastatteleistani nuorista ei ole osallistunut KultTouriin aikaisemmin. On myös mahdollista, että kaikki heistä eivät osanneet yhdistää jotakin yksittäistä tapahtumaa KultTouriin sisältyväksi. KultTour on useiden eri tapahtumien ja toimintojen kokonaisuus. Jokaisella tällaisella tapahtumalla tai muulla toiminnalla on oma nimensä, joten ei ole mitenkään vaikeaa olla huomaamatta, että jokin yksittäinen toiminta onkin osa suurempaa kokonaisuutta. Voi olla, että KultTour on tunnetumpi miltä vaikuttaa, mutta nuoret eivät vain tunne tapahtumaa sillä nimellä.

Vain noin viidesosa haastatteluun osallistuneista nuorista oli ehdottomasti sitä mieltä, että he eivät aio osallistua tapahtumaan. Heille suurimmat syyt epäkiinnostukseen KultTouria kohtaan olivat tapahtuman huono tai olematon tunnettavuus, henkilökohtainen kiinnostuksen puute tai aikataululliset ongelmat. Moni nuori koki tapahtuman mielenkiintoisena sen jälkeen, kun olin kertonut heille millainen tapahtuma KultTour on ja mitä kaikkea se sisältää. Mikäli KultTourin tunnettavuutta saataisiin lisättyä, olisi mahdollista, että osallistujamäärä kasvaisi huomattavasti.

Vastauksista selvisi, että nuorilla olisi eniten kiinnostusta osallistua musiikkitapahtumiin ja muihin musiikkia sisältäviin aktiviteetteihin. Myös muut tapahtumat ylipäättään ja ruokakulttuuri tuntuvat tällä hetkellä olevan nuorten keskuudessa suosituinta kulttuurillista ajanvietettä.

Vastaajista valtaosa koki, että nuorilla voisi olla kiinnostusta olla mukana KultTourin suunnittelemisessa ja järjestämisessä. Kuitenkaan lähes puolet nuorista ei itse halunnut lähteä mukaan sellaiseen toimintaan. Suurin osa vastauksista oli silti joko ”kyllä” tai ”ehkä”, joten nuorten mukanaolo KultTourin suunnittelussa ja järjestämisessä ei ole epärealistinen ajatus. Nuoret osoittivat kiinnostusta tapahtumaprosessissa mukana olemiseen etenkin silloin, jos he pääsisivät suunnittelemaan ja järjestämään tapahtumia, joiden aihe on heille itselleen mielenkiintoinen ja tärkeä.

Viisi yleisintä haastateltujen nuorten käsitystä kulttuurista ovat musiikki, suomalaisuus ja suomalainen kulttuuri sekä uskonnot, taide ja kaikki mitä elämä pitää sisällään. Nuorilla oli hyvin laaja käsitys kulttuurista, sillä näissä yleisimmissä käsityksissä vastauksia oli jokaisessa 5-7 kappaletta. Valtaosa nuorten kulttuurikäsityksistä nousi esiin vain yhden kerran. Viidesosa nuorista ei osannut kuvailla, mitä kulttuuri on. Tämä määrä ei sinänsä ole suuri, mutta toisaalta jäin miettimään, että miksei heille tullut sanasta ”kulttuuri” mieleen mitään, vaikka haastattelussa oli monta kertaa tullut esiin kulttuurillisia tekijöitä.

Nuorilla oli myös monenlaisia toiveita KultTourin tulevaisuuden tapahtumia varten. Kolme suosituinta nuorilta esiinnoussutta tapahtumaideaa olivat musiikkitapahtuma, ruokatapahtuma sekä tunnettuja esiintyjiä sisältävä tapahtuma. Nuoret mainitsivat nämä kolme ehdotusta 6-14 kertaa. Lisäksi paljon toivottiin jotakin uutta ja nykyaikaista.

Aivan kuten nuorten kulttuurikäsityksetkin, suurin osa kulttuuritapahtumatoiveista nousi esiin vain kerran tai kaksi. Nuorilla on siis hyvin erilaiset kulttuurilliset mielenkiinnon kohteet, joten vastauksissa esiintynyt ehdotus useampien kulttuurien sekoittamisesta tapahtu-

massa voisi olla hyvin suunniteltuna ja toteutettuna hyvä keino saada nuoret osallistumaan aktiivisemmin KultTouriin. Tällä hetkellä KultTour ei välttämättä tarjoa riittävästi sellaista sisältöä, mikä olisi tämän päivän nuorisokulttuurille kiinnostavinta. Kuten olen opinnäytetyössäni maininnut, nuorisokulttuuri elää ja muuttuu jatkuvasti, joten ehkä myös KultTour voisi yrittää elää enemmän sen mukana. Siihen kuitenkin tarvitaan nuorten apua.

8 POHDINTA

Ensisijaisesti opinnäytetyön tarkoitus oli tuottaa hyödyllistä tietoa opinnäytetyön tilaajalle. Opinnäytetyössä on pohdittu Pirkanmaan nuorten kulttuuriviikkojen tunnettavuutta ja selvitetty nuorten käsityksiä kulttuurista. Tutkimuksesta saatu informaatio voi ihannetilanteessa auttaa opinnäytetyön tilaajaa ja muita Pirkanmaan nuorten kulttuuriviikoissa mukana olevia yhteistyökumppaneita kehittämään tapahtumaa nykynuorisolle kiinnostavammaksi ja saavuttamaan yhä suuremman suosion. Opinnäytetyö voi auttaa saamaan ideoita, miten KultTourin tunnettavuutta voidaan lisätä ja miten tapahtumaa kannattaisi markkinoida.

Opinnäytetyön aikataulu oli hyvin suunniteltu, mutta tutkimusosueiden aikataulu oli todella tiukka näin suurta työtä varten. Tutkimuksen aineistonkeruumenetelmä oli valittu tarkoituksenmukaisesti näin laajaa tutkimusta varten. Aineistonkeruumenetelmän tuli olla yksinkertainen, kohderyhmälle sopiva ja ei liikaa aikaa vievä – mielestäni valittu aineistonkeruumenetelmä täytti nämä kriteerit ja aineistonkeruu oli sujuvaa. E-lomakkeen käyttäminen haastattelun pohjana oli sinänsä toimiva menetelmä, mutta pitkien avointen vastausten kohdalla kontaktia nuoriin oli haastava säilyttää. Kerätyn aineiston sisältö oli hyvää, mutta ei välttämättä erinomaista. Kuitenkin sillä saatiin kiitettävästi vastauksia tutkimuskysymyksiin.

Löysin joitakin keinoja KultTourin tunnettavuuden lisäämistä varten. Tunnettavuutta voi olla helpompi lisätä, jos tapahtumasta muokataan nykynuorisokulttuureille sopivammaksi. Tapahtuman kiinnostavuuden lisääntyessä nuoret kiinnittävät helpommin huomioita myös sen markkinointiin. Tunnettavuutta voidaan lisätä aktiivisemmän mainostamisen kautta ja etenkin nuorisotyöntekijöiden vastuu on tässä suuri. Lisäksi täytyy löytää keinoja saada nuoret seuraamaan aktiivisemmin KultTouria mainostavia sosiaalisen median kanavia. KultTourin nimen vahvistaminen on myös hyvin tärkeää tulevaisuudessa markkinointia toteutettaessa.

Toiseen tutkimuskysymykseeni löytyi myös hyvin vastauksia. Nuoret esittivät monipuolisia toiveita KultTourin sisältöä koskien. Toiveet saattoivat olla osittain jopa liian monipuolisia, joten niiden rajaaminen on tärkeää. Nuoret toivoivat KultTourin sisältävän jatkossa erityisesti nykyaikaisempia tapahtumia, musiikkitapahtumia, ruokakulttuuria sekä tunnettuja esiintyjä. Tapahtumien ilmaisuutta toivottiin myös, mutta valtaosa niistä on jo ilmaisia. Tämän vuoksi olisikin hyvä muistaa markkinoinnin yhteydessä tuoda vahvemmin esiin eri tapahtumien maksuttomuutta. Sekä KultTourin tunnettavuutta että sen kiinnostavuutta on mahdollista lisätä nuorten avulla siten, että he olisivat jollakin tavalla mukana tapahtumaprosessissa sen alusta asti.

Opinnäytetyön aihe soveltuu erinomaisesti sosionomiopiskelijalle. Olen sosionomina suuntautunut aikuissosiaalityöhön, mutta erityisesti olen keskittynyt opinnoissani nuorten kanssa tehtävään työhön – olen tehnyt yhden harjoittelun nuorisotyössä ja toisen lastensuojelussa. Nuorten kanssa tehtävä työ on kiinnostanut minua jo kauan ja koen sen mielekkäänä ja antoisana työnä.

Opinnäytetyöprosessin etenemisessä auttoi suuresti se, että opinnäytetyön aihe oli itselleni mieluisa. Lisäksi yhteistyö seudullisen nuorisotyön koordinaattori Elina Peipon kanssa oli moitteetonta. Tapasimme ensimmäisen kerran ennen kesälomaa, jolloin keskustelimme mahdollisista opinnäytetyöaiheista ja sovimme jatkosta. Palasimme asiaan sähköpostitse elokuussa ja tapasimme loppukuusta uudestaan. Sovimme opinnäytetyön lopullisen aiheen, joka on Pirkanmaan nuorten kulttuuriviikkojen tunnettavuus ja kehittäminen. Prosessin edetessä tapasimme vielä joitakin kertoja uudestaan ja keskustelimme opinnäytetyön aiheesta ja kokonaisuudesta. Syys- ja lokakuun vaihteessa allekirjoitimme opinnäytetyösopimukset ja tutkimussuunnitelman sisältäneet tutkimuslupahakemukset. Lokakuun alussa suunnittelemitani kysymyksistä laadittiin e-lomake tutkimustani varten. Elina oli aktiivisesti mukana opinnäytetyöprosessissani ja auttoi minua monenlaisissa asioissa. Hän muun muassa otti yhteyttä potentiaalisten haastattelupaikkojen työntekijöihin ja vei minut lähes jokaiselle nuorisotilalle.

Jos jotain olisin tehnyt toisin, niin se on ehdottomasti haastattelukysymysten muotoilu. Kysymysten olisi kannattanut olla enemmän samantyyliä – joko täysin avoimia tai vain monivalintakysymyksiä. Tein tutkimustani todella laajalla alueella, joka on vastausten kattavuuden ja luotettavuuden kannalta hyvä. KultTourin laajuutta ajatellen useamman kunnan huomioiminen tutkimuksessa on myös tärkeää. Kategoria-analyysi ei ollut paras mahdollinen analyysimenetelmä tutkimukseni avointen vastausten tulkitsemiseen. En halunnut kuitenkaan tuoda toista analyysimenetelmää mukaan tutkimukseen, sillä se olisi tehnyt tulosten tulkinnasta haastavampaa ja epäselvempää. Lisäksi

muodostamani kategoriat olisi voitu tehdä muillakin tavoilla. Pääkategorioiden muodostaminen oli haastavaa, sillä löysin useamman vaihtoehdon, miten teemat voitaisiin jaotella. Uskon kuitenkin valitsemieni kategorioiden olevan onnistuneita.

Tutkimustulokset herättivät minussa ajatuksia. Joillakin nuorisotiloilla kävi niin, että nuorisotyöntekijä ikään kuin ”pakotti” nuoren osallistumaan haastatteluun vasten tämän tahtoa. Tietenkään mitään oikeaa pakottamista ei ollut, mutta huomasin, että mikäli nuorisotyöntekijä useampaan otteeseen kehotti nuorta osallistumaan haastatteluun, nuori vastasi huolimattomammin kuin muut. Haastatteluun painostetut nuoret vastasivat enemmän ”en mä tiiä” ja ”ei kiinnosta” kuin nuoret, joiden suostumus osallistua haastatteluun lähti heistä itsestään. Lisäksi heidän olemuksensa oli usein turhautunut. En tietenkään syytä nuorisotyöntekijöitä mistään, sillä he yrittivät vilpittömästi auttaa eikä kukaan varmastikaan osannut ajatella, että se voi vaikuttaa nuoren vastauksiin.

Myös avointen kysymysten vastauskenttien koko mietitytti minua. Vastauskentät olivat huomattavasti pienemmät kuin olin ajatellut. Tämä huomattiin vasta, kun haastatteluja oli jo tehty, joten en halunnut lähteä enää muokkaamaan sitä. Tämän vuoksi jouduin pyytämään nuoria kertomaan lyhyesti vastaukset avoimiin kysymyksiin. Jos nuoret eivät olisi joutuneet lyhentämään vastauksiaan, olisiko niiden laajuus, kattavuus ja luotettavuus ollut parempi?

KultTourin tunnettavuuteen ja markkinointiin liittyneet vastaukset herättivät myös minussa kysymyksiä. Miten nuoret saataisiin seuramaan niitä sosiaalisen median kanavia, joissa KultTourista ilmoitetaan? Kuten johtopäätöksissä mainitsin, todella moni nuori piti sosiaalista mediaa parhaana viestintä- ja mainontakanavana, mutta vain pieni osa oli nähnyt KultTourin mainoksia sosiaalisessa mediassa. Varmasti todella moni nuori tietää omassa kunnassaan ainakin yhden nuorisotilan, nuorisotyöntekijän tai nuorisopalveluiden ylläpitämän sosiaalisen median käyttäjän tai nettisivut. Mahdollisesti jonkinlaiset kilpailut sosiaalisessa mediassa ja sosiaalisen median aktiivisempi mainostaminen nuorten kanssa työskentelevien toimesta voisi lisätä nuorten kiinnostusta seurata eri sosiaalisia medioita.

Tutkimusprosessin aikana selvisi myös, että jotkut nuoret eivät tunteet KultTour -tapahtumaa, mutta olivat silti osallistuneet siihen aikaisemmin. Tämä jäi mietityttämään, koska kuinka moni nuori loppujen lopuksi on osallistunut KultTouriin, mutta ei osannut yhdistää osallistumaansa tapahtumaa osana KultTouria? Voi olla, että KultTour onkin tunnetumpi tapahtuma mitä tutkimustuloksista selviää. Sen nimi ei vain ole nuorten tiedossa. Markkinoinnissa voisi siis auttaa

nimenomaan KultTourin nimen vahvistaminen ja edellisten vuosien tapahtumista puhuminen.

Pohdin myös nuorisotyöntekijöiden aktiivisuutta. KultTour on todella suuri ja laajalla alueella toteutettava nuorten tapahtuma ja se järjestettiin tänä vuonna jo yhdennentoista kerran. Miksi nuoret eivät tunne tapahtumaa? Ovatko nuorisotyöntekijät tarpeeksi aktiivisia mainostamaan KultTouria? Toki on myös mahdollista, että kaikki työntekijät eivät itsekään tunne tapahtumaa kovin hyvin ja siksi mainostaminen jätetään julisteiden ja mainosten varaan.

Lisäksi ajatuksia herätti eri kuntien mahdollisuudet tarjota kulttuurilista toimintaa ja tapahtumia. Voi olla, että kaikilla kunnilla ei ole tasavertaisia mahdollisuuksia olla mukana KultTourissa nuorten toivomalla tavalla. Lisäksi sen perusteella mitä näin, kuntien nuorisokulttuureissa voi olla todella isoja eroja. Se, mikä olisi suuri menestys toisessa kunnassa, voi toisessa olla täysin toimimaton.

Nuorten ottaminen mukaan KultTourin suunnitteluun ja toteuttamiseen ainakin jollain tasolla voisi olla mielenkiintoinen askel KultTourin uudistamisessa. Tällä hetkellä KultTourissa työskentelee pieni joukko nuoria, jotka toimivat ikään kuin kulttuuriagentteina ja tuovat tietoutta tapahtumasta nuorten keskuuteen sekä päivittävät aktiivisesti KultTourin sosiaalista mediaa. Tätä joukkoa kutsutaan nimellä KultTourin Street Team. Koska nuoria on nyt jo mukana tapahtuman markkinoinnissa, niin seuraava askel voisi olla nuorten työryhmän kehittäminen KultTourin suunnittelua varten. Jokaisella kunnalla ei välttämättä ole pakko olla omaa työryhmäänsä, vaan yksi nuorten työryhmä voi olla riittävä – KultTourin Street Team koostuu eri kuntien nuorista ja toimii eri kuntien alueilla.

LÄHTEET

Anttila, A., Haapanen, S., Myyrä, R., Mönttinen, P. & Parviainen, S. (2010). Nuorten osallisuus ja vaikuttaminen kulttuurisessa nuorisotyössä. Helsingin kaupungin nuorisoasiainkeskus. Haettu 17.11.2017 osoitteesta
https://www.hel.fi/static/liitteet/nk/Nuorten_osallisuus.pdf

Eskola, J. & Suoranta, J. (1998). *Johdatus laadulliseen tutkimukseen*. 8. painos. Tampere: Vastapaino.

Finni, T. & Mero, A. (2007). Liikuntabiologian laitoksen eettiset ohjeet tutkimusta ja opinnäytetöitä varten. Haettu 20.11.2017 osoitteesta
<http://docplayer.fi/35033131-Liikuntabiologian-laitoksen-eettiset-ohjeet-tutkimusta-ja-opinnaytetoita-varten.html>

Gretschel, A., Junttila-Vitikka, P. & Puuronen, A. (n.d.). *Suuntaviivoja nuorisotoimialan määrittelyyn ja arviointiin*. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston verkkojulkaisuja 96. Haettu 15.11.2017 osoitteesta
http://www.nuorisotutkimusseura.fi/images/julkaisuja/suuntaviivoja_nuorisotoimialan_maarittelyyn_ja_arviointiin.pdf

Haapala, A. (2012). Tulevaisuuskuvat nuorisotyössä. Teoksessa K. Komonen, L. Suurpää & M. Söderlund (toim.) *Kehittyvä nuorisotyö*. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 128. Helsinki: Nuorisotutkimusseura, 52–63.

Hamarus, P., Kanervio, P., Landén, L. & Pulkkinen, S. (2014). *Huuto! Lasten ja nuorten hyvinvoinnin puolesta*. Jyväskylä: PS-kustannus.

Helve, H. (2010). Arvojen muutos nuorisokasvatuksen haasteena. Teoksessa E. Nivala & M. Saastamoinen (toim.) *Nuorisokasvatuksen teoria – perusteita ja puheenvuoroja*. 2. painos. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 73. Helsinki: Nuorisotutkimusseura & Kuopion yliopiston sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitos, 276–312.

Hirsjärvi, S., Remes, P. & Sajavaara, P. (2014). *Tutki ja kirjoita*. 19. painos. Helsinki: Tammi.

Horelli, L., Kyttä, M. & Kaaja, M. (2002). Lasten ja nuorten osallistumista tukevia menetelmiä. Teoksessa A. Gretschel (toim.) *Lapset, nuoret ja aikuiset toimijoina*. 1. painos. Helsinki: Suomen Kuntaliitto, 31–47.

Hyväri, S. & Nylund, M. (2010). Yhteisöllisiä työmenetelmiä syrjäytymisen voittamisessa. Teoksessa T. Laine, S. Hyväri & P. Vuokila-Oikkonen (toim.) *Syrjäytymistä vastaan sosiaali- ja terveysalalla*. Helsinki: Tammi, 29–47.

Hämäläinen, J. (1999). *Johdatus sosiaalipedagogiikkaan*. Kuopio: Kuopion yliopisto.

Hämäläinen, J. (2010). Nuorisokasvatuksen teoria sosiaalipedagogisessa kehityksessä. Teoksessa E. Nivala & M. Saastamoinen (toim.) *Nuorisokasvatuksen teoria – perusteita ja puheenvuoroja*. 2. painos. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisu 73. Helsinki: Nuorisotutkimusseura & Kuopion yliopiston sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitos, 169–200.

Hämäläinen, J. & Kurki, L. (1997). *Sosiaalipedagogiikka*. 1. painos. Helsinki: WSOY.

Innanen, J. (2011). *Ryhmänohjaus estämään nuorten syrjäytymistä*. Omakustanne.

Jyväskylän ammattikorkeakoulu (n.d.). Opinnäytetyön ohjaajan käsikirja. Opinnäytetyön suunnitelman laatiminen. Haettu 18.11.2017 osoitteesta
<https://oppimateriaalit.jamk.fi/yamk-kasikirja/opinnaytetyo-prosessina/opinnaytetyon-suunnitelman-laatiminen/>

Juhila, K. (2006). *Sosiaalityöntekijöinä ja asiakkaina. Sosiaalityön yhteiskunnalliset tehtävät ja paikat*. Tampere: Vastapaino.

Junttila, N. (2015). *Kavereita nolla. Lasten ja nuorten yksinäisyys*. Helsinki: Tammi.

Juvonen, T. (2015). *Sosiaalisesti kontrolloitu, hauraasti autonominen. Nuorten toimijuuden rakentuminen etsivässä työssä*. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisu 165. Helsinki: Nuorisotutkimusseura.

Kallio, K., Stenvall, E., Bäcklund, P. & Häkli, J. (2013). Arjen osallisuuden tukeminen syrjäytymisen ehkäisyn välineenä. Teoksessa J. Reivinen & L. Vähäkylä (toim.) *Ketä kiinnostaa? Lasten ja nuorten hyvinvointi ja syrjäytyminen*. Helsinki: Gaudeamus, 69–87.

Kallioinen, M. (2009). *K-16 Leffapäivä. Nuorisokysely ja tapahtuman järjestäminen*. Opinnäytetyö. Liiketalouden koulutusohjelma. Pirkanmaan ammattiopisto. Haettu 17.11.2017 osoitteesta
<http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-200905273307>

Kojo, A. (2013). *Helsingin kaupungin nuorisosiainkeskuksen tapahtumat nuorten silmin. Merkitykset, kokemukset, vaikutukset*. Opinnäytetyö. Kulttuurituotannon koulutusohjelma. Humanistinen ammattikorkeakoulu. Haettu 18.11.2017 osoitteesta <http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-201305169036>

Korhonen, H., Korkalainen, K., Pienimäki, T. & Rintala, S. (2015). *Tapahtumajärjestäjän opas*. Laurea-ammattikorkeakoulu. Haettu 11.10.2017 osoitteesta <https://www.laurea.fi/tiedotteet/Documents/58%20Tapahtumaj%3%A4rjest%3%A4j%C3%A4n%20opas.pdf>

Korhonen, M. (2011). *Kohti onnistunutta tapahtumaa*. Opinnäytetyö. Matkailun koulutusohjelma. Jyväskylän ammattikorkeakoulu. Haettu 11.11.2017 osoitteesta <http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-201104124186>

Kuluttajaturvallisuuslaki 920/2011. Haettu 11.10.2017 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2011/20110920#L2P7>

Kumpulainen, K., Krokfors, L., Lipponen, L., Tissari, V., Hilppö, J. & Rajala, A. (2010). *Oppimisen sillat. Kohti osallistavia oppimisympäristöjä*. Helsinki: Yliopistopaino. Haettu 8.10.2017 osoitteesta <https://helda.helsinki.fi/bitstream/handle/10138/15628/OppimisenSillat.pdf>

Kurki, L. (2000). *Sosiokulttuurinen innostaminen*. Tampere: Vastapaino.

Kurki, L. (2005). Sosiokulttuurinen innostaminen yhteisöllisyyden rakentajana. Teoksessa T. Kiilakoski, T. Tomperi & M. Vuorikoski (toim.) *Kenen kasvatus? Kriittinen pedagogiikka ja toisinkasvatuksen mahdollisuus*. Tampere: Vastapaino, 335–357.

Kurki, L. (2010). Nuorisokasvatus sosiokulttuurisen innostamisen kehyksessä. Teoksessa E. Nivala & M. Saastamoinen (toim.) *Nuorisokasvatuksen teoria – perusteita ja puheenvuoroja*. 2. painos. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 73. Helsinki: Nuorisotutkimusseura & Kuopion yliopiston sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitos, 201–228.

Kurki, L. (2011). Sosiokulttuurinen innostaminen yhteistyönä. Teoksessa P. Ruuskanen, K. Savolainen & M. Suonio (toim.) *Toivo sosiaalisessa. Toivoa luova toimintakulttuuri sosiaalityössä*. Kuopio: UNIpress, 39–68.

Lastensuojelulaki 417/2007. Haettu 22.10.2017 osoitteesta <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2007/20070417#L3P12>

Myllyniemi, S. (2013). *Vaikuttava osa – nuorisobarometri 2013*. Nuorisotutkimusverkosto. Nuorisoasiain neuvottelukunta. Helsinki: Opetusministeriö. Haettu 19.11.2017 osoitteesta

https://tietoanuorista.fi/wp-content/uploads/2014/02/Nuorisobarometri_2013_lowres1.pdf

Myllyniemi, S. (toim.). (2014). *Ihmisarvoinen nuoruus – nuorisobarometri 2014*. Nuorisoasiain neuvottelukunta. Helsinki: Opetusministeriö. Haettu 19.11.2017 osoitteesta https://tietoanuorista.fi/wp-content/uploads/2015/03/Nuorisobarometri_2014_web.pdf

Määttä, M. & Tasanko, P. (2012). Nuorisotyön tehtävä ohjelma(yhteis)kunnassa. Teoksessa K. Komonen, L. Suurpää & M. Söderlund (toim.) *Kehittyvä nuorisotyö*. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 128. Helsinki: Nuorisotutkimusseura, 23–35.

Mönttinen, P. (2011). *Kulttuurinen osallisuus nuorisotyössä*. Opinnäytetyö. Kulttuurituotannon koulutusohjelma. Metropolia Ammattikorkeakoulu. Haettu 17.11.2017 osoitteesta

<http://www.theseus.fi/handle/10024/30818>

Nieminen, J. (2010). Puuttuva lenkki. Nuorisokasvatus tieteen kentässä, kasvatuksen teoriassa ja nuorisotyön kehiksenä. Teoksessa E. Nivala & M. Saastamoinen (toim.) *Nuorisokasvatuksen teoria – perusteita ja puheenvuoroja*. 2. painos. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 73. Helsinki: Nuorisotutkimusseura & Kuopion yliopiston sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitos, 30–63.

Nivala, E. (2010). Kansalaisuus nuorisokasvatuksen teorian jäsentäjänä. Teoksessa E. Nivala & M. Saastamoinen (toim.) *Nuorisokasvatuksen teoria – perusteita ja puheenvuoroja*. 2. painos. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 73. Helsinki: Nuorisotutkimusseura & Kuopion yliopiston sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitos, 93–131.

Nuorisolaki 1285/2016. Haettu 12.11.2017 osoitteesta

<http://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/2016/20161285#Pidp450176416>

Oksanen, M. (2013). *Miten saada uutta yleisöä kulttuuritapahtumaan? Tarkastelussa kaupunkifestivaali Jyväskylän Kesän ei-kävijät*. Pro gradu – tutkielma. Musiikkitiede. Jyväskylän yliopisto. Haettu 17.11.2017 osoitteesta <http://urn.fi/URN:NBN:fi:ju-201307092080>

Penttinen, P. (2010). Nuorten oppiminen myöhäismodernissa. Teoksessa E. Nivala & M. Saastamoinen (toim.) *Nuorisokasvatuksen teoria – perusteita ja puheenvuoroja*. 2. painos. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 73. Helsinki: Nuorisotutkimusseura & Kuopion yliopiston sosiaalityön ja sosiaalipedagogiikan laitos, 255–275.

Rauas, M. (2012). OLE HYVÄ! – nuorisotyön eettisyys kehittämisshaasteena. Teoksessa K. Komonen, L. Suurpää & M. Söderlund (toim.) *Kehittyvä nuorisotyö*. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 128. Helsinki: Nuorisotutkimusseura, 106–122.

Ruotsalainen, L. (2007.) Kulttuurinen nuorisotyö on kamppailulaji. Teoksessa T. Hoikkala & A. Sell (toim.) *Nuorisotyötä on tehtävä. Menetelmien perustat, rajat ja mahdollisuudet*. Nuorisotutkimusseuran/Nuorisotutkimusverkoston julkaisuja 76. Helsinki: Nuorisotutkimusseura, 168–164.

Spratt, C., Walker, R. & Robinson, B. (2004). *Mixed research methods*. The PREST training resources. Commonwealth of Learning. Haettu 18.11.2017 osoitteesta
<http://tutor.nmmu.ac.za/med/Articles/MixedMethods.pdf>

Tapahtumatoimisto (2013). Opas tapahtuman viestintään ja markkinointiin Tampereella. Haettu 22.10.2017 osoitteesta
<https://www.tapahtumatoimisto.com/sites/default/files/opasnettifinal.pdf>

Vallo, H. & Häyrinen, E. (2016). *Tapahtuma on tilaisuus. Tapahtumamarkkinointi ja tapahtuman järjestäminen*. 5. uudistettu laitos. Helsinki: Tietosanoma.

Valtakunnallinen työpajayhdistys ry (2015). *Sosiaalinen vahvistaminen käsitteenä ja palveluina. Sosiaalisen vahvistamisen kehittämistoiminnan tuloksia*. Helsinki: Valtakunnallinen työpajayhdistys ry Opetus- ja Kulttuuriministeriön tuella. Haettu 10.11.2017 osoitteesta
<https://www.tpy.fi/site/assets/files/1372/sosiaalinen-vahvistaminen-käsitteen-ja-palveluina.pdf>

Vilpas, P. (n.d.). Kvantitatiivinen tutkimus. Metropolia ammattikorkeakoulu. Haettu 18.11.2017 osoitteesta
<https://users.metropolia.fi/~pervil/kvantsu/Moniste.pdf>

Visit Tampere (n.d.). Luvat ja ilmoitukset. Haettu 11.10.2017 osoitteesta

<https://www.tapahtumatoimisto.com/fi/materiaalipankki/luvat-ja-ilmoitukset>

Välimaa, O. (2010). *Kategoriat ongelman selontekoina. Pitkäaikais-työttömyydestä neuvottelemisen ja sen rakentuminen haastattelupuheessa*. Väitöskirja. Acta Electronica Universitatis Tamperensis 1044.

Haettu 21.11.2017 osoitteesta <http://urn.fi/urn:isbn:978-951-44-8351-6>

HAASTATTELUN POHJANA TOIMINUT E-LOMAKE

KULT TOUR -KYSELY

Toiminto

Nimi

Sähköposti

Ikä

Asuinkunta

Oletko kuullut nuorten kulttuuriviikoista eli Kult Tourista?

- Kyllä
 Ei

Jos olet, niin mistä?

- Kaverilta
 Harrastuksen kautta
 Netistä
 Sosiaalisesta mediasta
 Nuorisotyöntekijältä
 Muualta

Mistä?

Mitä kautta tieto Kult Tourista tavoittaisi nuoret sinun mielestäsi parhaiten?

Liite 1 (2/3)

- Kaverilta
- Harrastuksen kautta
- Netistä
- Sosiaalisesta mediasta
- Nuorisotyöntekijältä
- Muualta

Mistä?**Oletko osallistunut Kult Touriin aikaisemmin?**

- Kyllä
- Ei

Aiotko osallistua Kult Touriin tänä vuonna?

- Kyllä
- Ei
- En osaa sanoa

Jos osallistut tai haluaisit osallistua, mikä sinua kiinnostaa erityisesti?

- Taide
- Musiikki/musatapahtuma
- Teatteri
- Elokuvat
- Kädentaidot
- Pelit
- Teemaillat
- Tapahtumat
- Ruokakulttuuri
- Näyttelyt/museot
- Liikunta

Jos et aio osallistua, niin miksi et?

- En tiedä tapahtumasta tarpeeksi
- En ole kiinnostunut
- Jokin muu syy

Mikä?

Liite 1 (3/3)

Olisiko sinun mielestäsi nuorilla itsellään kiinnostusta osallistua tällaisen tapahtuman suunnitteluun ja järjestämiseen?

- Kyllä
 Ei
 En osaa sanoa

Haluaisitko itse osallistua suunnitteluun ja tekemiseen?

- Kyllä
 Ei
 Ehkä

Mitä "kulttuuri" sinun mielestäsi pitää sisällään ja mitä se merkitsee sinulle?

Minkälaista kulttuuria Kult Tourin kannattaisi tarjota nuorille, jotta se herättäisi enemmän mielenkiintoa nuorten keskuudessa? Kerro villeimmät ideasi!

Tietojen lähetyks

Tallenna

Kiitos vastauksistasi!